

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

5

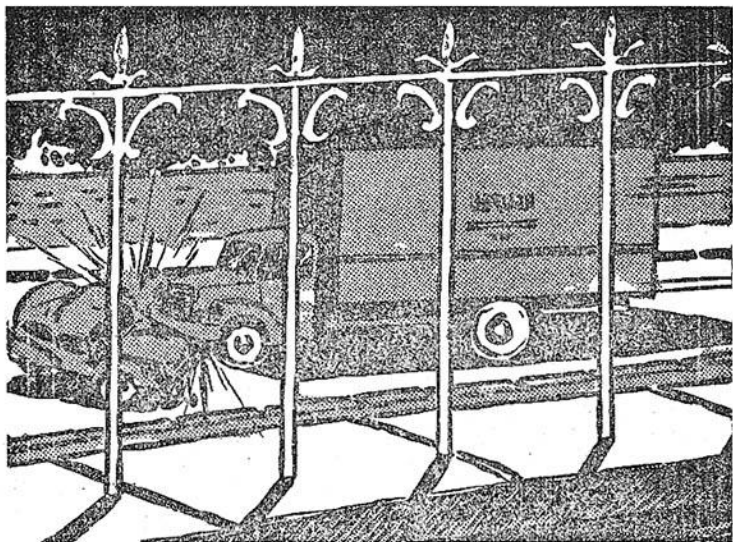
13 ΕΚΑΤΡΙΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΔΗ

ΜΑΞ ΝΙΤΟΡ
ΓΕΤΕΚΤΙΣ
ΕΤΟΝ
22

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΔΗ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Νυκτερινή
περιπέτεια

ΚΟΝΤΕΥΟΥΝ μεσάνυ -
κτα.

Μιά μαύρη άνοικτη κούρσα φρενάρει άθόρυβα κοντά στο μανδρότοιχο τής έρημικης βίλλας του ντέτεκτιβ Πάλ Ντούμαν. Ή πόρτα του αυτοκινήτου άνοίγει άργά και προσεκτικά. Ένας νέος ψηλός άνδρας βγαίνει έξω κι άναμετρώνει με μιά ματιά τó ύψος τής μάνδρας. Στέκει για λίγο άναποφάσιτος και συλλογισμένος... Τέλος, με σβελτά-

δά πιθήκου, σκαρφαλώνει στο μανδρότοιχο και πηδάει σαν κλέφτης στον κήπο.

Ό Ντίκ, τó ήμερο κυνηγετικό σκυλί του Πάλ Ντούμαν, τόν ύποδέχεται σιωπηλός κονώντας φιλικά τήν ούρά του. Ό άγνωστος άνδρας τόν χαϊδεύει και προχωρεί άργά, πατώντας στις μύτες τών παπουτσιών του. Φθάνει στη σιδερένια έξωτερική σκάλα τής ταράτσας και βγάζει τά παπούτσια του. Τά κρύβει κάτω άπό τó πρώτο σκαλοπάτι κι άνεβαίνει ξυπόλυτος. Φθάνει

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

στην ταράτσα και γρατζουνάει σιγά με τα νύχια του την πόρτα του φωτισμένου δωματίου υπηρεσίας. Δεν παίρνει καμμιά απόκριση και γυρίζει άργα το πόμολο. 'Η πόρτα, που δεν είναι κλειδωμένη, ύπο χωρεί.

Ο ψηλός άνδρας μπαίνει κάπως δειλά στο δωμάτιο ρίχνοντας γρήγορη περιστροφική ματιά στο έσωτερικό του: Κανένας δεν βρίσκεται μέσα. 'Η επίπλωσι απλή. Μόνο ντιβάνι, τραπέζακι, δυο καρέκλες μικρή ντουλάπα, έταζέρα με δυο φτηνά πήλινα βάζα λουλουδιών κι' ένα ροσάκι με μπιμπελό τής κοκιάς ώρας.

'Εκείνο όμως που του κάνει από την πρώτη στιγμή έντύπωσι είναι ένα παράξενο φονικό όπλο που βρίσκεται πεταμένο κάτω και μπροστά στο άνοιγμα τής πόρτας: 'Υπέροχο στιλέττο μεσαιωνικής έποχής, με χρυσή λαβή, έξαιρετικής λεπτουργικής τέχνης, κατάφορτη από πολύτιμα πετράδια.

— Φαίνεται πως ήρθα γρηγορώτερα από όσο υπελόγιζε ή 'Ελσα και δεν έχει ανέβει ακόμα, ψιθυρίζει ο άγνωστος.

Σκύβει άμέσως, σηκώνει από κάτω το παλιό στιλέττο και το περιεργάζεται με θαυμασμό. Τέλος το αφήνει πάνω στο ντιβάνι και ρίχνει άνησυχη ματιά στο ρολόι του χειριού του.

Πέντε δλόκληρα λεπτά τής ώρας έχουν περάσει από τη στιγμή που μπήκε στο δωμάτιο. 'Η 'Ελσα, ή γυναίκα του

παιδικού φίλου του Πώλ Ντούμαν ακόμη να φανή. Καθώς ανέβαινε στη σκάλα, πρόσεξε πως ή θύλλα ήταν ήσυχη και θεοσκότεινη. Τι να συμβαίνει άραγε;

'Ακολουθούν μερικά λεπτά ακόμα που του φαίνονται ώρες άτελείωτες...

Ξαφνικά, νομίζει πως ακούει από κάτω άνοιγμα πόρτας κι' ανθρώπινες πατημασιές.

— 'Ερχεται, ψιθυρίζει, είο πνέοντας έναν άναστεναγμό.

Τίποτα όμως. Λάθος θ' άκουσε...

Ξανακυττάζει σε λίγο το ρολόι του: 'Εχει συμπληρώσει ένα δλόκληρο τέταρτο άνα μονής. Συλλογιέται ψιθυριστά:

— Δεν μπορεί. Κάτι σοβαρό πρέπει να τής συμβαίνει. Θα βγω έξω να την πάρω στο τηλέφωνο.

Και κάνει να ξεκινήσει. Σταματάει όμως άπότομα και συλλογιέται πάλι:

— 'Αν ή 'Ελσα άνεβή μόλις φύγω, θα νομίσω πως δεν ήλθα. Πρέπει κάτι να κάνω που να καταλάβω πως πέρασα απ' εδώ...

Και να: 'Ο ψηλός νέος άνδρας άναποδογυρίζει άθόρυβα πρώτα το τραπέζακι τής μέσης. 'Υστερα τής δυο καρέκλες. Παίρνει από την έταζέρα κι' άκουμπάει σιγά — σιγά κάτω τα δυο πήλινα άνθοδοχεία. Και ότι έλλα μπιμπελό και μικροπράγματα βρίσκει...

Το δωμάτιο φαίνεται ανάστατο τώρα. 'Αν άνεβή ή 'Ελ-

σα, θά καταλάβει τι σημαίνει
ή αναστάτωση αυτή.

Ξαφνικά απότομο άνοιγμα
πόρτας ξανακούγεται κάτω
και βαρεια άνδρικα βήματα.

‘Απρόοπτες
έξελεύσεις

Ο ΤΑΝ ό άγνωστος άν-
δρας, κατεβαίνοντας ά-
πό την περιστροφική
σκάλα τής ταράτσας, φθάνει
στον κήπο, ψάχνει διασπικός
για τὰ παπούτσια του. Δέν
βρίσκονται όμως εκεί που τὰ
είχε κρύψει. Έχουν γίνει ά-
φαντα.

‘Η έμφάνισις του Ντικ όμως
λύνει αυτόματα την άπορία
του: Καταλαβαίνει πώς παί-
ζοντας τὸ σκυλί θὰ τὰ έχη πα-
ρασύρει αλλού. Κι’ ανάβοντας
ένα ηλεκτρικό φανάρι άρχίζει
να ψάχνη... Μά ό ήμερος Ντικ
μόλις βλέπει τὸ φῶς, έξαγριώ-
νεται. Άρχίζει να γαυγίζει δαι-
μονισμένα.

‘Ο παράξενος έπισκέπτης
παρατάει προμοκρατημένος τὸ
κλεφτοφάναρο, άρπάζει τὸ
σκύλο από τὸ μεταλλικό περι-
λαίμιο και με τή δεξιά παλά-
μη χουφτιάει και σφίγγει δυ-
νατά τή μουσούδα του. Και
τὰ προδοτικά γαυγίσματα
σταματάνε. Άμέσως, με τὸ χέ-
ρι που κρατούσε τὸ περιλαί-
μιο του Ντικ, βγάζει τὸ μαντή-
λι του και τὸ δένει σφικτά
και μόνιμα μ’ αυτό τή μουσού-
δα.

Τήν ίδια στιγμή νομίζει
πὼς άκούει πάλι κάποιον δυνα-
τὸ κρότο στο έσωτερικό τής
βίλλας. Τὰ παρατάει όλα και

τρέχοντας με τίς κώλτσες φθά-
νει στη μάνδρα. Σκαρφαλώνει
μέ διάσι, πηδάει έξω και μπαί-
νει στη μαυρη κούρσα του.
Βάζει γρήγορα σέ κίνησι τή
μηχανή και ξεκινάει απότομα.

Μά δέν προφθαίνει να προ-
χωρήση πολύ. Ένα τεράστιο
φορτηγό αυτοκίνητο περιμένει
έκει κοντά μ’ αναμμένη τή μη-
χανή. Ξεκινάει κι’ αυτό από-
τομα και πέφτει με όρμη πά-
νω στη μαύρη κούρσα. ‘Υστε-
ρα συνεχίζει να τρέχη σὰ να
μη συνέβη τίποτα.

Οί μπροστινές ρόδες τής
κούρσας στραβώνουν ανεπα-
νόρθωτα και ό άξονάς τους
σπάει. Τὸ καπὼ στραπατσά-
ρεται, ή μηχανή σταματάει
κι’ ό άγνωστος άνδρας γλυτώ-
νει — σαν από θαύμα — με
μερικά μικροτραύματα στο
πρόσωπο από τὰ σπασμένα
κρύσταλλα.

Γυρίζει άμέσως να δη τὸν
άριθμό του φορτηγού μά δέν
μπορεί να διακρίνη τίποτα. Τὸ
καμίονι έχει σθηστὰ τὰ πισι-
να φῶτα του.

‘Ο μυστηριώδης νέος φαίνε-
ται να έχη πανικοβληθή. Φαν-
τάζεται πὼς από στιγμή σε
στιγμή θ’ άνοιξη ή θειερένια
πόρτα του κήπου και θὰ τὸν
δούν να βρίσκεται εκεί...

Και να: Πηδάει σβέλτος έ-
ξω από τὸ σαραβαλιασμένο
αυτοκίνητό του κι’ άρχίζει να
τρέχη ξυπόλυτος, σαν δραπέ-
της Ψυχιατρείου.

Προχωρεί αρκετά έτσι, ὡς-
που κάποτε άντικρύζει, σταμα-
τημένο σε μιὰ γωνιά, ένα παμ-
πόλαιο ταξί. Άνοίγει τήν πόρ-

τα, μπαίνει μέσα και σκουντάει το σωφφέρ:

— "Ε!, λεβέντη. "Η ξύπνια να ξεκινήσης, ή έλα ξάπλωσε πίσω να κάτσω έγω στη θέση σου!

Ο ξαφνιασμένος οδηγός αρχίζει να βάζει μπρός τη μηχανή του και καταφέρνει να ξεκινήσει σε δέκα λεπτά!

— Για πού; μίστερ.

— Τράβα ίσια και θα σου λέω...

Έν όνόματι
του Νόμου

Τ Ο ΤΑΞΙ προχωρεί άρκετά... Μά τη στιγμή που πλησιάζουν ένα γκαράζ διατάζει το σωφφέρ:

— Στάσου εδώ...

Άνοίγει άμέσως την πόρτα πεδάει έξω, πριν ακόμα σταματήσει το άμάξι έντελώς, και τρέχει ξυπόλητος προς την είσοδο του συνεργείου επίσκευών.

— Τράκαρα την κούρσα μου και την έχω αφήσει... Και δίνει μιá διεύθυνσι. Στείλτε γρήγορα να την φέρετε για έπισκευή. Δουλεύετε όλη τη νύχτα και θα πληρώσω διπλά τον κόπο και τά έξοδά σας. Φτάνει αύριο το πρωί να την πάρω. "Αν οι μπροστινές της ρόδες δεν έπισκευάζονται, βάλτε καινούργιες!

Ο διανυκτερεύων μηχανικός κουνάει άρνητικά το κεφάλι του:

— Δυστυχώς, κύριε... Αύτη τη στιγμή δεν διαθέτουμε με-

ταφορικό μέσο για να στείλου με να τη φέρη... Το πρωί, μάλιστα...

Ο νέος άνδρας ούτε άκούει την άπάντησή του. Στο μεταξύ έχει βρεθή μπροστά στο τηλεφώνο του τοίχου και παίρνει τον άριθμό της βίλλας των Ντούμαν. Το τηλέφωνό τους άμως βουίζει.

— Μιλάνε, μουρμουρίζει και δοκιμάζει πολλές φορές με νευρική βιασύνη...

Τέλος το βροντάει πάνω στη συσκευή και τρέχει στο ταξι που τον περιμένει. Ρίχνει μιá ματιά στον οδηγό και διαπιστώνει πώς έχει περίπου το δικό του άνάστημα.

— Πόσο έχεις άγοράσει τά παπούτσια σου; τον ρωτάει.

Εκείνος άποκρίνεται με άπόρία:

— Πού να θυμάμαι τώρα... Τά έχω πάρει πάνω άπό χρόνο... Διαλύσανε πιά... Κοντεύουνε να φύγουν άπό τά πόδια μου. Πάντως δεν θα έχω δώσει περισσότερα άπό είκοσι δολάρια...

Ο άγνωστος βγάζει ένα χαρτονόμισμα και του το δίνει:

— Είκοσι είπες; Νά έκατό δολάρια να πάρης αύριο 5 ζευγάρια... Βγάλε όμως άμέσως αυτά που φοράς και δόστα μου!

Ο φτωχός ταξιτζής άρπάζει με λαχτάρα το χαρτονόμισμα και ξυπολιέται σε μερικά δευτερόλεπτα. "Υστερα του προσφέρει τά παλιοπάπουσά του χαμογελώντας πονηρά:

— Όρίστε, κύριε! Δεν εί-

ναί βέβαια και «του κουτιού»
 "Όσο γι' απόψε τη νύχτα, θα
 σ'ας βαστήξουνε μιὰ φορά!

Αμέσως και σκυβοντας
 πρὸς τὸ μέρος του, ρωτᾷει σι
 γὰ:

— Κάνατε καμμιά μεγάλη
 διάρρηξι;

Ὁ νέος ἄνδρας καθὼς σκύ-
 βει νὰ φορέσῃ τὰ παπούτσια
 τοῦ ἀπαντᾷ:

— "Όχι... Μιὰ μεγάλη βλα-
 κεία ἔκανα!...

.....
 "Όταν ὁ ἄγνωστος, ὕστερα
 ἀπὸ ἄλλη μιὰ ὥρα—γιατὶ χά-
 λασε τρεῖς φορές στὸ δρόμο
 τὸ ταξί — φθάνει ἐπὶ τέλους
 στὸ διαμέρισμά του, ὁ τετρα-
 πέρατος Γιούπυ, ὁ μικρὸς
 προστατευόμενός του, εἶναι
 ξύπνιος:

— Τί γίνηκες, βρὲ Μᾶξ
 Μπῶρ; Ἀπὸ τότε ποῦ σοῦ τη-
 λεφώνησε μιὰ γυναικεία φωνή
 κι' ἔφυγες, ἔσπασε τὸ τηλέφω-
 νο νὰ σὲ ζητᾶνε...

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ
 στὰ καμικοτραγικά παπού-
 τσια του, χαμογελάει:

—Μὲ γειά, καὶ τὰ πατούμε-
 να! Σὰν παρασημμένα κάστα-
 να ἀνοίξανε!

Ὁ ντέτεκτιβ, οὔτε τὸν ἀκού-
 ει καν. Προχωρεῖ μόνο στὸ τη-
 λέφωνο τοῦ γραφείου του καὶ
 ξαναπαίρνει τὸν ἀριθμὸ τῆς
 βίλλας τοῦ Ντούμαν.

Αὐτὴ τὴ φορά τὸ ἀκουστικὸ
 κουδουνίζει κανονικὰ καὶ μιὰ
 βαρεῖα γνώριμη φωνή, ἀπὸ
 τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος,
 φθάνει στ' αὐτιά του.

— Ἐπιθεωρητῆς Μπέριμαν.
 Λέγετε, παρακαλῶ...

Ὁ ντέτεκτιβ Μᾶξ Μπῶρ

Ὁ Μᾶξ κλείνει ἀργὰ τ' ἄ-
 κουστικὸ χωρὶς νὰ μιλήσῃ.
 Ἄλλὰ μέσα σ' αὐτὲς τὶς λίγες
 στιγμὲς γίνεται χλωμὸς σὰν
 πεθαμένος!

Ὁ ντέτεκτιβ κυττάζει χαμέ
 να τὸ ρολόι του. Ἡ ὥρα εἶναι
 τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Προ-
 χωρεῖ ἀργὰ καὶ προλαβαίνει
 νὰ πῆσῃ βαρὺς στὴν καρέκλα
 τοῦ γραφείου του, πρὶν σωρι-
 ἀστῆ στὸ πάτωμα.

Ὁ Γιούπυ βλέπει τὰ μικρο-
 τραύματα τοῦ προσώπου του
 ἀπὸ τὰ σπασμένα κρύσταλ-
 λα καὶ ρωτᾷει:

—Τί ἔχεις Μᾶξ Μπῶρ; Μή-
 πως καὶ σ' ἔδειρε κανένας;

Βλέπεις τί παθαίνεις για να μη με παίρνης μαζί σου;

— Ό ντέκτιβ ρωτάει σαν ύπνωτισμένος:

— Ποιοί με ζήτησαν στο τηλέφωνο;

— Δεν λέγανε ονόματα, μα εγώ τους καταλάβαινα από τα ...χνώτα! Ό ένας ήταν ο κύριος Κούκος κι' άλλη ή Τζινάστορ...

Την ίδια στιγμή το τηλέφωνο ακούγεται να κουδουνίζει.

— Νάτα πάλι!, κάνει ο διαβολέμένος πιτσιρίκος.

Ό Μάξ Μπώρ σηκώνει με δέος το ακουστικό.

— Όρίστε...

Είναι ή φωνή του Μπέρριμαν που ρωτάει:

— Έσύ είσαι Μάξ;

— Ναι, Κούκ. Έγώ.

Ό φωνή του επιθεωρητού παίρνει τώρα τόνο επίσημο:

— Λαιμπρά! Έν όνόματι του Νόμου σε συλλαμβάνω τηλεφωνικώς! Μην κουνηθής από εκεί. Σε λίγο θάρθω να σου κάνω και σύλληψη «της χειρός».

— Αστειεύεσαι, Μέρριμαν; Γιατί θα με συλλάβης;

Κι' ό επιθεωρητής τον καθηλώνει μισή ώρα στο τηλέφωνο και του εκθέτει με κάθε λεπτομέρεια τα γεγονότα.

Ό Αντί ν' ακούσουμε όμως κι' έμεις από το τηλέφωνο τα γεγονότα αυτά, ως γυρίσουμε μερικές ώρες πίσω στην ιστορία για να τα δούμε και να τα ζήσουμε, σά να βρισκόμαστε εκεί τη στιγμή που διαδραματίστηκαν.

Τραγική δολοφονία

ΕΚΑ λεπτά έχουν περάσει από τη στιγμή που ό Μάξ Μπώρ ξαναπήδησε πανικόβλητος το μανδρότικο του κήπου της βίλλας των Ντούμαν και μπήκε στην καύρα του για να φύγει.

Ξαφνικά, μέσα από το σπίτι, μιιά άφάνταστα ταραγμένη γυναικεία φωνή παίρνει στο τηλέφωνο το διαμέρισμα του Μάξ Μπώρ:

— Τόν Μάξ, παρακαλώ.

Έκει είναι ό Μάξ;

— Όχι, προφθαίνει να της άποκριθής ό Γιούπυ, και ή γραμμής ξανακλείνει σχεδόν άμέσως.

Σε λίγες στιγμές το κουδούνισμα του τηλεφώνου ξυπνάει στο διαμέρισμά του τον Μπέρριμαν. Ό ίδια ταραγμένη φωνή, ρωτάει:

— Τόν επιθεωρητή Μπέρριμαν παρακαλώ...

— Λαιμπρά!, κάνει ό Κούκ Έγώ είμαι, άλλα κοιμάμαι πολύ βαθειά. Κατόπιν τούτου σάς δηλώνω προκαταβολικά πως ό,τι και να συμβαίνει, δέ θα μπορέσετε να μέ... ξυπνήσετε!

Ό φωνή ξανακούγεται σε τόνο άπογνώσεως:

— Έγκλημα, κύριε επιθεωρητά! Δολοφονία! Σκότωσαν τον άνδρα μου! Ήθελε να με σκοτώσει αυτός και να ένοχοποιήση το Μάξ Μπώρ. Θα τον σκότωνα εγώ. Μά τον βρήκα σκοτωμένο.

Ό Μπέρριμαν θυμώνει:

— Δέν μου λέτε, κυρία μου: Τόν άνδρα σας σκοτώσανε ή τόν καιρό σας θέλετε νά ...σκοτώσετε εις βάρος μου;

— Η άγνωστη γυναίκα κάνει γνωστή τήν ταυτότητά της:

— Μέν γνωρίζετε κύριε Μπέριμαν. Είμαι ή "Ελσα Ντούμαν!

— Του Πώλ Ντούμαν; Του παλαιοπώλου ντέτεκτιβ;

— Μάλιστα, κύριε Μπέριμαν. Έχετε έλθει και στο σπίτι μας μαζί με τόν Μάξ. Θυμόσατε;

— Ναι, ναι... Δίκηο έχετε. Λοιπόν; Σοβαρά μιλούσατε προηγουμένως;

— Ναι, κύριε... Βρήκα τόν πτώμα του άνδρα μου! Έλάτε άμέσως, σας παρακαλώ... Μόνο οί δυό μας βρισκόμαστε στο σπίτι. Όλοι θα πούν πως έγω είμαι ό δολοφόνος. Θυμόσατε τή διεύθυνσί μας;

— Βεβαίως... Μή μετακινήσετε και μήν άγγίξετε τίποτα. Σε λίγο φθάνω με τόν Συνεργείο Σημάνσεως.

— Ο Μπέριμαν παίρνει άμέσως τόν τηλεφώνο του Μάξ για νά τόν ειδοποιήση, μά ή φωνή του Γιούπυ τόν πληροφορεί πως δέν βρίσκεται εκεί.

— Κλείνει γρήγορα τ' άκουστικό και παίρνοντας άλλο νούμερο, ζυπνάει στην κρεβατοκάμαρά της τήν "Άστρον.

— Τζίν, ντύσου όπως-όπως. Σε πέντε λεπτά θα περάσω νά σε πάρω.

— Τί συμβαίνει μαίτρε;

— Ο έπιθεωρητής της άποκρίνεται με ένα βιαστικό κλείσιμο του τηλεφώνου. Κι' άμέσως

παίρνει τόν νούμερο του Συνεργείου Σημάνσεως:

— Τό αυτοκίνητο της ύπηρεσίας νά ξεκινήση άμέσως και νά φθάση στην πλατεία Βάρναλ. Έκει θα συναντηθού με και θα σας οδηγήσω έγω.

Τό πολύτιμο σιλέττο

Ο ΜΠΕΡΙΜΑΝ, ή Τζίν "Άστρον και οί ειδικοί του Συνεργείου, φθάνουν σε μισή ώρα στη βίλλα των Ντούμαν. Η "Ελσα τούς άνοίγει τήν πόρτα.

— Είσατε μόνη έδώ; ρωτάει ό έπιθεωρητής.

— Έγω και ό... νεκρός!, άποκρίνεται με δέος ή "Ελσα.

— Ποι βρίσκειται;

— Έπάνω... Σ' ένα μοναχικό δωμάτιο στην ταράτσα. Πριν ό Πώλ διώξη τή Μάργκαρετ, τόν χρησιμοποίησε για δωματιό της. Δωμάτιο ύπηρεσίας, άς πούμε.

— Και τί ζητούσε εκεί;

— Δέν ξέρω κ. Μπέριμαν.

— Έσείς τί ζητούσατε εκεί πάνω και βρήκατε τόν πτώμα του; ρωτάει καχύποπτα ή δημοσιογράφος.

— Θα σας πώ!... Θα σας τά πώ όλα με τή σειρά τους, άποκρίνεται ή "Ελσα, ξεσπώντας σε λυγμούς.

— Σε λίγα λεπτά βρίσκονται όλοι στο μοναχικό δωμάτιο της ταράτσας. Τό τραπέζακι κι' οί καρτέκλες βρίσκονται άναποδογυρισμένες. Τα άνθοδοχεία και τ' άλλα μικροπράγματα σκορπισμένα έδώ κι' εκεί. Και κάτω στο πάτωμα πε

σμένο μπρούμυτα τὸ πτώμα τοῦ Πῶλ Ντούμαν, μ' ἓνα στιλέττο στὴ ράχι. Ἡ χρυσὴ καὶ διαμαντοστολισμένη λαβὴ του ποῦ ἐξέχει, δείχνει πῶς πρόκειται περὶ μεσαιωνικοῦ δολοφονικοῦ ὄπλου ἐξαιρετικῆς τέχνης καὶ μεγάλης ἀξίας.

Ὁ Μπέρριμαν δίνει ἀμέσως ἐν τολῆ στὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως ν' ἀρχίσῃ τίς ἐρευνές του στὸ δωμάτιο τοῦ δράματος, σὲ ὀλόκληρο τὸ σπίτι καὶ στὸν κήπο. Καὶ διατάζει συμπληρωματικά:

— Τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ποῦ βρίσκονται νὰ ἐμφανίζονται ἀμέσως καὶ νὰ στέλνεται πρὸς ἀναγνώσιν στὴν ἐγκληματολογικὴ Ἀρχεῖο.

Ὅστερα παίρνει τὴ σύζυγο καὶ μαζί με τὴ Τζίν Ἀστορ κατεβαίνουν στὸ χῶλ τῆς βίλλας. Ἡ ἀνάκρισις ἀρχίζει.

— Ποιὸς δολοφόνησε τὸν ἄνδρα σας;

— Δὲν ξέρω. κύριε Μπέρριμαν. Μονάχα ἐνῶ κι' αὐτὸς βρισκόμαστε ἀπόψε στὸ σπίτι. Κανένας ἄλλος.

— Λαμπρά! Μήπως τὸν σκοτώσατε σεῖς καὶ σᾶς... διαφεύγει αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια;

— Ἦθελα πολὺ νὰ τὸν σκοτώσω, κύριε, μὰ δὲν τὸν σκότωσα. Ἦταν ἓνα τέρας! Ὑπόυλος, καταχθόνιος, ἐγκληματίας! Ἐκανε ἐκβιασμὸ στὸν πατέρα μου γιὰ νὰ μ' ἐξαναγκάσῃ νὰ τὸν παντρευθῶ... Ἀπόψε εἶχε ἀποφασίσει νὰ με δολοφονήσῃ. Μὰ πρόλαβε ἡ Θεία Δίκη καὶ τὸν σκότωσε Ἐκείνη...

— Ἡ Θεία Δίκη χτυπάει κατὰστηθα, τῆς λείει ὁ Μπέρριμαν. Ὁ Πῶλ Ντούμαν ἔχει χτυπηθῆ πισώπλατα! Δολοφονικά!...

Ἡ Ἔλσα κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ συγκεντρωθῆ καὶ ν' αὐτοκυριαρχήσῃ:

— Ἀκούστε με νὰ σᾶς πῶ τί συνέβη κι' ἴσως νὰ μπορέσετε ἐσεῖς νὰ βγάλετε συμπεράσματα. Ἐγὼ ἔχω πελαγῶσει. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα!

— Λέγε λοιπόν, μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ ἐπιθεωρητῆς, σημειώνοντας κάτι με τὸ μολύβι πάνω στὰ ἄσπρα σκληρὰ μανικέττια του, ποῦ ἔχουν καταντῆσει ἐμπριμὲ ἀπὸ ἀμέτρητες τέτοιες σημειώσεις.

Κι' ἡ Ἔλσα ἀρχίζει τὴν κατὰθεσί της:

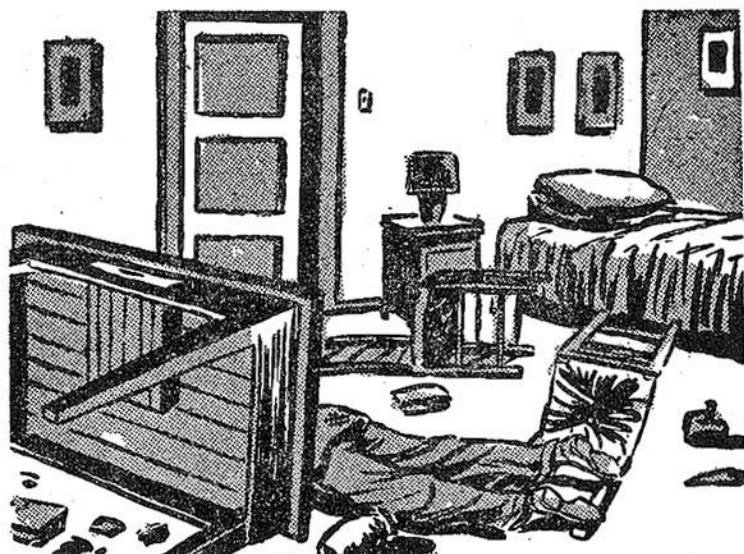
Ὁ πρῶτος ἐκβιασμὸς

«— **A** ΠΟ τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Πῶλ ἔβριλε συνεταίρο στὸ Παλαιόπωλεο ποῦ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸ μακαρίτη πατέρα μου, ἀρχισε νὰ με πιέζῃ νὰ μεταγράψω στ' ὄνομά του καὶ αὐτὸ καὶ κάθε ἄλλο τερουσιαστικὸ στοιχείο ποῦ εἶχα κληρονομήσει.

»Δικαιολογοῦσε τὴν ἐπιθυμία του αὐτὴ με τὸ ἐπιχείρημα πῶς ἐπειδὴ καὶ τὸ κατὰστημα καὶ ἡ βίλλα καὶ ἡ ἄλλη περιουσία ἦταν στ' ὄνομά μου δὲν τὸν ὑπελόγιζε γιὰ συνεταίρο του ὁ κύριος Μπέν.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός;

— Ὁ συνεταῖρος του. Μπέν

Το δωμάτιο υπηρεσίας είναι ανάστατο και κάτω στο πάτωμα βρίσκεται ένα πτώμα.

Χαΐν λέγεται... Ίκανός κ' ἄξιος ἄνθρωπος. Αὐτὸς ξανανάστησε τὸ μαγαζί. Σκεφθῆτε πῶς ὁ Πῶλ τὸ εἶχε ἔτοιμο γιὰ κλείσιμο. Κι' ὁ Μπέν κατάφερε νὰ ἔχουμε κέρδη τώρα. Καὶ μεγάλα μάλιστα!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὴν ξαναγυρίζει στὸ θέμα:

— Λοιπὸν; Εἶπες πῶς τὸ θῦμα σ' ἐξεβίαζε νὰ μεταγράψης τὴν περιουσία στ' ὄνομά του...

— Ναί... Ἐγὼ ἄμως οὔτε ἀγαπούσα, οὔτε ἐκτιμούσα, οὔτε εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνδρα μου... Καὶ φυσικὰ λέξι δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα...

»Φαίνεται λοιπὸν πῶς ὁ καταχθόνιος Πῶλ, ἀπεφάσισε νὰ οικειοποιηθῆ τὴν περιουσία μου, μὲ ἄλλον πῶδ' δυναμικὸ τρόπο. Ἔτσι, βρίσκει ἀσήμαντες ἀφορμὲς καὶ διώχνει διαδοχικὰ, πρῶτα τὴ Μάργκαρετ, ὕστερα τὸν κηπουρὸ καὶ τελευταίον τὸν σωφῆρ πού κοιμόταν στὸ ὑπόγειο γκαράζ τῆς βίλλας μας.

»Κι' ἀπόψε, σὰν γύρισα κατὰ τὴς ἔντεκα τῆ νύχτα ἀπ' τὸ σινεμά πού εἶχα πάει, κλειδαμπάρωσε ὅλες τὴς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κηπου "Ἦστερα μ' ἔσπρωξε βάνουσα νὰ καθῆσω στὸ γραφεῖο του, τράβηξε ἓνα πιστόλι κι' ἀκού-

μπησε την κάνη στο κεφάλι μου. Μὲ τ' ἄλλο χέρι του πέταξε μπροστά μου ἕνα λευκὸ χαρτί. «Γράψε ὅ,τι θὰ σοῦ ὑπαγορεύω» μοῦ εἶπε. «Ἀλλοιῶς θὰ τραβήξω τὴ σκανδάλη...»

»Ἔτσι, μὴ μπορῶντας νὰ κάνω ἄλλοιῶς, ἄρχισα νὰ γράφω ἕνα γράμμα στο Μάξ. Μὴν ὄπως ἀκριβῶς μοῦ τὸ ὑπαγόρευσε:

»Ἀγαπημένε μου Μάξ. Τώρα τελευταία σὲ βλέπω πολὺ ψυχρὸ ἀπέναντί μου καὶ σπάνια ἔρχεσαι στὰ ραντεβού που σοῦ κλείνω μὲ τὸ τηλέφωνο... Δὲν χρειάζεται νὰ εἶμαι ἔξυπνη γιὰ νὰ καταλάβω πῶς κάποιο καινούργιο «θύμα» κατ'ἀφ'ἑρῆς νὰ ξελογιάσεις καὶ δὲν σ' ἐνδιαφέρω πιά ἐγώ... Γιὰ τελευταία φορὰ σὲ εἶδοποιῶ, Μάξ, πῶς ἡ διασωγὴ σου αὐτὴ ἀπέναντί μου θὰ ἔχη φοβερὲς συνέπειες. Θυμᾶσαι πολὺ καλὰ νομίζω τὴν ἀντίδρασι τῆς ἀρετῆς μου, στίς ἀδιαικόπτες κ' ἐπιίμονες ἐπιθέσεις σου. Ἐκανες τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ κατακτήσης τὴν καρδιά μου ποὺ ἀνῆκε δι-καιωματικὰ στὸν καλὸ μου Πῶλ. Μοῦ ὀρκίστηκες αἰῶνια ἀγάπη καὶ πίστι. Κι' ἄμως ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ προβάλλω ἀπόλυτὴ ἀρνησι. Μέχρι τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι ὁ Πῶλ καὶ —ὅπως ὁ ἴδιος μοῦ ὡμολόγησε ἀργότερα— ἐξουδετέρωσε τὴν ἀντίστασι μου ριχνοντας κρυφὰ ναρκωτικὸ στὸ οὐίσκου ποὺ ἔπινα...

»Οἱ εὐθύνες σου λοιπὸν ἀπέναντί μου εἶναι μεγάλες, Μάξ καὶ πρέπει νὰ σκεφτῆς καλὰ αὐτὸ ποὺ ἀπεφάσισες νὰ κάνης. Δὲν εἶχες κανένα δικαίωμα νὰ προσβάλῃς, παρὰ τὴ θελησί της, μιὰ τιμια γυναίκα καὶ ἀφοῦ τὴν ἔκανες νὰ σὲ ἀγαπήσῃ, νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃς νὰ ζῆσῃ πλάι σ' ἕνα σύζυγο ποὺ πρόδωσε καὶ ντρέπεται πιά νὰ τὸν κυτᾶξῃ στὰ μάτια.

»Μὴ ξεχνᾶς ἀκόμα καὶ τὰ μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ ποὺ ἔχω δανειστῆ ὡς τώρα ἀπ' τὸν ἄνδρα μου, μὲ διάφορες δικαιολογίες, γιὰ νὰ στὰ δίνω ἔσένα. Οὔτε τὰ τόσα καὶ τόσα πολὺτιμα μπιζοῦ μου ποὺ σοῦδωσα νὰ πουλήσης.

»Σοῦ δηλώνω λοιπὸν γιὰ τελευταία φορὰ πῶς ἂν ἐξακολουθήσης τὴν τακτικὴ αὐτὴ ἀπέναντί μου, θὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα στὸν Πῶλ! Ἐὰν κάνω μεγάλο σκάνδαλο σὲ βάρος σου! Ἐὰν διεκδικήσω μὲ τὸ Νόμο τὰ μεγάλα ποσὰ ποὺ μοῦ χρωστᾶς καὶ ποὺ γι' αὐτὰ ἔχω ὑπογράψει γραμμᾶτια στὸν ἄνδρα μου! Ἔτσι, ἀπὸ διάσημος ντέτεκτιβ ποὺ εἶσαι σήμερα —ἐν δὲν σὲ σκοτώσῃ ὁ Πῶλ— θὰ κατανήσης ἕνας κοινὸς ἐκβιαστής καὶ ἀπατεώνας ποὺ δὲν θ' ἀπασχολοῦνται πιά μ' αὐτὸν παρὰ οἱ δεσμοφύλακες κ' οἱ εὐθυμογράφοι τῶν ἐφημερίδων! Εἶναι τὸ τελευταίον γράμμα ποὺ σοῦ στέλνω, Μάξ. Ἀποφάσισε καὶ πράξε. Ἐγὼ εἶπα καὶ ἐλάλησα. Πάντα δικὴ σου. Ἔλσα.

Οί έκβιασμοί
συνεχίζονται

— **Λ**ΑΜΠΡΑ! Ικάνει ο Μπέριμαν, κλείνοντας χαρακτηριστικά τὸ μάτι του στὴ Τζίν "Άστωρ. Καὶ προσθέτει: Συνεχίστε τό... παιραιμύθι σας, κυρία μου.

Ἡ "Έλσα προσβάλλεται:

— Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια, κύριε καὶ σὰς ἀπαγορεύω νά...

Ἡ ὀπιθεωρητὴς τὴ διακόπτει μὲ θυμωμένον «ἐνικό»:

— Σιωπή! Ἄπορῶ πῶς κρατιέμαι καὶ δὲν σὲ συλλαμβάνω ἀκόμα ἐν ὀνόματι τοῦ Νάμου! Συνέχισε καὶ τέλειω-νε ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα. Εἶμαι δυστυχῶς ὑποχρεωμένος ν' ἀκούσω ὡς τὸ τέλος τῆς ψευτιῆς σου. Συνέχισε εἶπα!

Συντετριμμένη —σωστό ψυχικὸ κουρέλι— ἡ "Έλσα, συνεχίζει:

— Ὅταν ὑπέγραψα τὸ γράμμα, τ' ἄρπαξε καὶ τὸ κρυψε στὶς τσέπες του. Ὑστερὰ μούδωσε νὰ ὑπογράψω ἐνα σωρὸ γραμμάρια γιὰ διάφορα ποσὰ μὲ παλιῆς ἡμερομηνίες...

Ἡ ἄκουσα καὶ αὐτὰ στὶς τσέπες του καὶ μοῦ εἶπε: «Πάρε τώρα στὸ τηλέφωνο τὸ Μάξ Μπάρ καὶ πές' του πὼς κινδυνεύεις καὶ τὸν παιρακαλῆς νὰ ἔρθῃ ἀμέσως ἐδῶ νὰ σὲ συναντήσῃ. Ὅχι ἀπ' τὴν κυρία εἰσοδο, μὰ νὰ πηδήσῃ τὴ μάνδρα τοῦ κήπου καὶ ν' ἀνέβῃ στὸ μοναχικὸ δωμάτιο τῆς ταράτσας. Πρόσεξε, καθὼς θὰ τηλεφωνῆς, μὴ πῆς τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτὰ ποῦ

σοῦ εἶπα, γιὰ τὴν θὰ τραβήξω ἀμέσως τὴ σκανδάλῃ.»

Ἡ ἄκουσα καὶ αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα καὶ τὸ λήθησα νὰ τὸν ρωτήσω: «Γιὰ τὴν ὄλ' αὐτὰ, Πάλλ; Θέλεις νὰ φέρῃς ἐδῶ τὸν παιδικὸ φίλο σου γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃς;» — «Ὁχι αὐτόν, μ' ἀποκρίνεται. Ἐσένα θὰ σκοτώσω!» — «Καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν θάρθη;» — «Γιὰ τὸν δολοφόνου. Αὐτὸν θὰ ἐνοχοποιήσω γιὰ τὸν φόνο σου!»

Ἡ ἄκουσα καὶ δὲν πίστευα στ' ἀφτιά μου. Τέλος μὲ σπρώχνει πάλι καὶ μὲ κλείδώνει στὸ λουτρό. — «Κάθησ' ἐδῶ, μοῦ λέει καὶ μὴ κάνῃς νὰ φωνάζῃς γιὰ τὴν ποιητὴ τοῦ θανάτου ποῦ σ' ἔχω καταδικάσει θὰ προσθέσω καὶ βασανιστήρια!»

Ἡ ἄκουσα πὸς ὥρα πέρασε ποῦ θρῆσκόμενον κλεισμένη στὸ λουτρό. Στὸ διάστημα αὐτὸ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα βήματα καὶ παράξενους θόρυβους πάνω στὴν ταράτσα καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο σὰ νάνοιξε καὶ νὰ ξανάκλεισε σιγὰ ἡ μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς εἰσοδοῦ. Σκέφτηκα πὼς ἴσως νὰ μετάνοιωσε καὶ νάφυγε. Κι' αὐτὸ γάμισε τὴν ψυχὴ μου ἀνείπωτη χαρὰ! Νόμισα πὼς εἶχα ξαναγυρίσει ἀπ' τὸν Ἄλλο Κόσμο... Εἶπα νὰ βάλω τῆς φωνῆς καὶ νὰ ζητήσω βοήθεια. Μὰ ἡ βίλλα μας εἶναι πολὺ ἐρημικὴ. Κανένα ἄλλο σπῆτι δὲν βρίσκεται γύρω τῆς σὲ ἀκτῖνα ἐκατὸ τουλάχιστον μέτρων. Κι' ὁ δρόμος καθόλου περαστικός, προπαντὸς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὑστερὰ δὲν

ήμουν και βεβαία πώς είχε φύγει. "Αν βρισκόταν ακόμα μέσα στο σπίτι κι' άκουγε τις φωνές μου, θα με σκότωνε...

»Δοκίμασα τότε ν' ανοίξω την πόρτα του λουτρού, μα ήταν μάταια κάθε προσπάθεια που έκανα. Ξαφνικά όμως μια άστραπη φώτισε τὸ μυαλό μου! Σκέφτηκα πώς τὸ κάτω ραφάκι τοῦ μικροῦ «Φαρμακείου» που βρισκόταν στὸ λουτρό, ήταν γεμάτο κλειδιά. Ὁταν χτίσαμε τὴ βίλλα, ὁ ξυλουργὸς μου εἶχε παραδώσει ἀπὸ δυὸ ἴδια κλειδιά γιὰ κάθε πόρτα. Ἀφησα ἀπὸ ἕνα ἐπάνω στὶς πόρτες καὶ τ' ἄλλα τὰ εἶχα κρύψει στὸ τετράγωνο κουτί τοῦ φαρμακείου.

Ἡ Ἔλσα
συνεχίζει

»**Α**ΥΤΟ ἦταν! Δοκίμασα ἕνα - ἕνα τὰ κλειδιά, βρήκα αὐτὸ που ταίριαζε στὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ, τὴν ἀνοίξα καὶ βγήκα με προφύλαξι ἔξω. Τὸ σπίτι ἦταν θεοσκότεινο κι' ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε παντοῦ. Τὸ πρῶτο που σκέφτηκα νὰ κάνω, ἦταν ν' ἀνέβω στὴ ταράτσα...

— Γιατί; ρωτᾶει μ' ἕνα παράξενο ἐνδιαφέρον ἡ Τζὶν Ἀστορ.

— Ἦθελα νὰ δῶ μήπως βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Μὰξ Μπῶρ. Δὲν σὰς εἶπα πὼς τὸν εἶχα καλέσει· μετὸ τηλεφῶνημα που τοῦ ἔκανα κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου; Φοβόμουν μήπως εἶχε ἔλθει. Μήπως ὁ Πῶλ τὸν δολοφόνησε ὅ-

ταν ἐγὼ βρισκόμουν κλειδωμένη στὸ λουτρό...

»Ἔτσι, φροντίζοντας ὅσο μπορούσα νὰ μὴ κάνω θόρυβο, βγήκα ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, ἀνέβηκα τὴν ἐξωτερικὴ σιδερένια σκάλα κ' ἔφτασα στὴν ταράτσα. Τὸ μοναχικὸ δωμάτιο ἦταν φωτισμένο κ' ἡ πόρτα του ἀνοιχτὴ. Σὰ νὰ εἶχε φοβηθῆ ὁ δολοφόνος ὅταν ἔφευγε, ν' ἀγγίξει τὸ διακόπτη γιὰ νὰ σβήσει τὸ φῶς καὶ τὸ πόμολο γιὰ νὰ κλείσει τὴν πόρτα.

»Αὐτὸ που ἀντίκουσα μέσα, ἦταν τὸ μόνο που δὲν μπορούσα, ὄχι νὰ περιμένω, μα οὔτε κἂν νὰ φαντασθῶ! Ὁ ἄνθρωπος που εἶχε με τέτοια σὰτα νικότητα προετοιμάσει! τὴ δολοφονία μου καὶ τὴν ἐνοχοποίησι τοῦ Μὰξ Μπῶρ, βρισκόταν σκοτωμένος μ' ἕνα σιλιέττο στὴ ράχι...

— Ποιὸς φαντάζεσαι ἐσὺ πὼς ἦταν πιθανὸν νὰ τὸν σκότωσε:

Ἡ Ἔλσα μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστη. Τέλος ἀποκρίνεται:

— Σὰς εἶπα τὴν ἀλήθεια στὰ γεγονότα. Τώρα θὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ στὶς σκέψεις μου: Θὰ πιστεῦα λοιπὸν ἀπόλυτα πὼς τὸν ἄνδρα μου τὸν σκότωσε ὁ Μὰξ...

— Καὶ δὲν τὸ πιστεύεις;

— Ὁχι. Γιατί ὁ Μὰξ Μπῶρ δὲν χτυπᾶει ποτὲ πισῶπλοτα. Οὔτε καὶ μεταχειρίζεται ἄλλο ὄπλο ἀπ' τὴ γροθιά του!

— Λαιμπρά! κάνει ὁ Μπέ-

ριμαν. Όλοι όμως οι κανόνες έχουν και τις εξαιρέσεις τους. Αν κι' εδῶ πού τὰ λέμε, οὔτε ἐγὼ μπορῶ νὰ καταλάβω τί σχέσι ἔχει ὁ Μὰξ μ' ἐσένα καὶ μὲ τὸ ἔγκλημα...

Ἐπεμβαίνει τώρα ἡ Τζίν:

— Αὐτὸ θὰ σὰς τὸ πῆ ἡ κυρία, μαίτρ. Καὶ νομίζω πὼς ἔχει ὑποχρέωσι νὰ τὸ πῆ... Ἡ ἀνάμιξι τοῦ Μὰξ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἀφήνει πολλές ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἠθικὴ τῆς ὑπόστασι. Ἔτσι μαίτρ;

Ἡ Ἔλσα ἀναγκάζεται νὰ ἀμολογήσῃ:

— Ἀγαπούσα κρυφὰ τὸν Μὰξ, πρὶν παντρευθῶ. Κ' ἐξακολουθῶ νὰ τὸν ἀγαπῶ μέχρι σήμερα. Ὁ Μὰξ οὔτε εἶχε τότε, οὔτε ἔχει καὶ τώρα ἀκόμα ὑποφιαστῆ τὰ αἰσθήματά μου αὐτά. Ὁ Πῶλ ὅμως, ὄχι μόνο τὸ εἶχε καταλάβει, καὶ γι' αὐτὸ μὲ παντρεύτηκε ἐκβιαστικά, μὰ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια πολλές φορές τοῦ τὸ ἔχω πῆ, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού παντρευτήκαμε.

Ἦταν ἡ μόνη ἐκδικητικὴ ἀνταπόδοσί μου στὰ μεγάλα καὶ φρικτὰ μαρτύρια πού μοῦ ἔκανε... Κάθε φορὰ πού τοῦ ἔλεγα πὼς ἀγαπῶ τὸν Μὰξ ἐνωιωθα ψυχικὴ ἡδονὴ βλέποντάς τον νὰ σπασάζῃ ἀπ' τὸν τραυματισμένο ἐγώισμό του!

— Λαμπρά, κάνει ὁ ἐπιθεωρητής. Καὶ γυρίζοντας στὴ δημοσιογράφου, συνεχίζει:

— "Αν ὄλ' αὐτὰ τὰ παραμύθια, Τζίν, τὰ γράψῃς στὴν ἐφημερίδα σου, θὰ συνταράξῃς τὰ πλήθη! Χά, χά, χά!

Ὁ Μικρὸς Γιούπυ

Τὸ «Συnergieio» ἀναφέρει...

ΤΑ γέλια τοῦ Μπέρριμαν διακόπτει ἡ ἐμφάνισις τοῦ «Ἐπικεφαλῆς» τοῦ Συnergieiou Σημάνσεως πού ἔρχεται ν' ἀναφέρῃ λακωνικά τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους:

— Πολλὰ καὶ ἀδιάβλητα στοιχεῖα ἐνοχοποιοῦν τὸν Μὰξ Μπῶρ, κυρίε Ἐπιθεωρητῆ!

— Τὸν Μὰξ Μπῶρ!, κάβουν ὁ Κούκ κ' ἡ Τζίν μαζί.

— Μάλιστα. Ὁ σκύλος τοῦ σπιτιοῦ δρέθηκε φημωμένος

για να μη γαυγίξη, μ' ένα φωνητάκι με μονόγραμμο Μ. Μ. Μάξ Μπώρ, δηλαδή. 'Επίσης στο μεταλλικό περιλαίμιο του σκυλιού βρέθηκαν και τὰ δακτυλικά αποτυπώματα του ντέ τεκτιβ.

»Στὸν κήπο και στὸ βάθος μιάς μεγάλης ἄδειας γλάστρας, βρέθηκαν τὰ παπούτσινα τοῦ Μάξ Μπώρ. Εἶναι φανερό πὼς τὰ εἶχε βγάλει και κρύψει ἐκεῖ, για να μπορέση ν' ἀνέβη ἀθόρυβα στὴν ταράτσα και να διαπράξη τὴ δολοφονία τοῦ Πῶλ Ντούμαν. Στὸ δωμάτιο τοῦ δράματος...

— Μιλάτε με μεγάλη βεβαιότητα, τὸν διακόπτει ἡ Τζίν Ἀστορ. Δὲν νομίζετε πὼς εἴσατε κάπως βιαστικός στα συμπεράσματά σας;

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ βιαστικός, μὲς Ἀστορ, τὴν ἀντικρούει ὁ ἀξιωματικός. Ὁ Μάξ Μπώρ ἦταν πολὺ ἀπρόσεκτος. Οὐδέποτε, στὸ μακροχρόνιο διάστημα πού ὑπηρετῶ στὴ Σήμανσι, συνήνησα δολοφόνου πού ν' ἀφήση στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος τόσα στοιχεῖα τῆς ταυτότητός του. Στὸ δωμάτιο τοῦ δράματος...

Ἡ Τζίν τὸν διακόπτει πάλι:

— Μιλάτε συνεχῶς για «δολοφόνου». κύριε. Πὼς εἴσατε βέβαιος ὅτι πρόκειται περὶ δολοφονίας;

Ὁ «Ἐπικεφαλῆς» τὴν ἀποστομώνει:

— Τὸ θύμα ἔχει κτυπηθῆ ἀπὸ πίσω, μὲς...

Και συνεχίζει τὴν ἀναφορά του:

— Στὸ δωμάτιο τοῦ δράματος ὅλα τ' ἀναποδογυρισμένα ἐπιπλα ἔχουν τὰ δακτυλικά αποτυπώματα τοῦ Μάξ Μπώρ.

— Τοῦ θύματος δὲν βρέθηκαν;

— Ἐλάχιστα. Μόνου στὸ ἐξωτερικὸ πόμολο τῆς πόρτας. Στὸ ἐσωτερικὸ ὄχι. Γιατί τὸ θύμα μπήκε στὸ δωμάτιο, χωρὶς να ξαναβιγῆ. Ἐνῶ τὰ ἀποτυπώματα τοῦ ντέτεκτιβ βρέθηκαν και στὸ ἐξωτερικὸ και στὸ ἐσωτερικὸ πόμολο. Ἀφού ξανάνοιξε τὴν πόρτα για να φύγη...

Ὁ Μπέριμαν ρωτάει:

— Ἀπ' τ' ἀποτυπώματα θύματος και δολοφόνου, πάνω στὸ ἐξωτερικὸ πόμολο τῆς πόρτας, ποιά εἶναι τὰ πρῶτα και ποιά τὰ δεύτερα;

Ὁ ἀξιωματικός εἶναι ἐνήμερος:

— Πρῶτα ἐπίασε τὸ πόμολο ὁ δολοφόνου, κ' ὕστερα τὸ θύμα...

— Λαιμπρά! κάνει ὁ Μπέριμαν. Ἄρα ὅταν ὁ Πῶλ Ντούμαν, μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς ταράτσας, ὁ Μάξ Μπώρ βρισκόταν ἤδη μέσῃ. Ἔτσι;

— Ἴσως, κάνει ἡ Τζίν.

— Ὅχι «ἴσως»: ἀσφαλῶς τὸ θύμα μπήκε δεύτερο.

Ἡ τετραπέρατη κοπέλλα χαιμογελάει:

— Τότε τὸ θύμα θὰ ἔπρεπε να εἶχε κλείσει και τὴν πόρτα, μαίτρε. Ὅποτε θὰ βρισκόμα δακτυλικά του ἀποτυπώματα και στὸ ἐσωτερικὸ πόμολο, πού δὲν βρέθηκαν ὁμως...

‘Ο έπιθεωρητής δέν παραδέχεται καμμιά γκάφα του. Και τὸ ρίχνει στὸ άστείο:

— “Όχι, άδερφέ; Μπορεῖ νά μὴν έκλεισε τὴν πόρτη. Θύμα ἦτανε. Τί εἶχε νά φοβηθῆ; Μὴ γίνῃ ρεῦμα καί.... πουντιάση;

Συντριπτικά
στοιχεῖα

ΚΑΙ ὁ ‘Επικεφαλῆς» τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως προχωρεῖ στὴν άναφορά του με έπιμμονή.

— Τά έπιπλα βρέθηκαν άναποδογυρισμένα, μὰ κανένα στοιχεῖο δέν μᾶς πείθει πὼς ἔχει προηγηθῆ πάλῃ μεταξύ θύματος καί δολοφόνου. Τέλος στὴ λαβὴ τοῦ φονικοῦ σπιλέτλου βρέθηκαν τὰ δακτυλικά άποτυπώματα τοῦ Μᾶξ Μπῶρ.

— ‘Αποτυπώματα άλλου ανθρώπου βρέθηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ έγκλήματος;

— Πρόσφατα ὄχι. Μόνο κάτι πολὺ παλαιά, έφθαρμένα καί ὄσαφῆ. Τὸ δωμάτιο φαίνεται άπό καιρὸ άκατοίκητο...

‘Ο άξιωματικός βγάζει άπ’ τὴν τσέπη του ένα μικρὸ πλακέ κλεφτοφάναρο.

— Ξέχασα νά σᾶς άναφέρω, κύριε ‘Επιθεωρητῆ πὼς κάτω στὸν κῆπο, έκτός άπ’ τὰ παπούτσια τοῦ δολοφόνου, βρήκαμε κι’ αὐτό... “Όχι μονάχα ἔχει τὰ δακτυλικά άποτυπώματα τοῦ Μᾶξ Μπῶρ, μὰ κι’ ὄλοι ξέρουμε πὼς εἶναι δικὸ του...

‘Ο Μιτέριμαν περιεργάζεται άφηρημένος τὸ κλεφτοφάναρο καί ρωτᾶει:

— Τὰ παπούτσια πὼς ξέρεις πὼς άνήκουν στὸ ντέτεκτιθ;

— Μᾶς τηλεφώνησαν, πρὶν λίγο, άπ’ τὴν ‘Αστυνομία. Παρουσιάστηκε κάποιος σωφ-φέρ καί κατέθεσε πὼς χθές μετὰ τὰ μεσάνυχτα μπῆκε στὸ ταξί του ένας πελάτης πού δέν φορούσε παπούτσια. Και πὼς άγόρασε τὰ δικά του παληοπάπουτσα αντί έκατὸ δολ-λαρίων. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ πελάτου πού έδωσε, αντίστοιχὸν άπόλυτα με τὰ χαρὰ κτηριστικά τοῦ Μᾶξ Μπῶρ... Παρουσιάστηκε καί άνέφερε τὸ γεγονός γιατί — ὅπως εἶπε— άπ’ τὴν ταιραχὴ καί τὴν έν γένει στάσι τοῦ πελάτου του σχημάτισε τὴν πεποίθησι πὼς εἶχε διαπράξει κάποιον έγκλημα...

Κι’ ὁ άξιωματικός συνεχίζει χωρὶς νά πάρη άναπνοή:

— Τέλος, έξω καί κοντὰ στὸ μανδρότοιχο τοῦ κῆπου βρίσκεται άκόμη ἡ μαύρη κούρσα τοῦ Μᾶξ Μπῶρ, κατεστραμμένη σχεδὸν άπό σύγκρουσι με κάποιο μεγάλο άσφαλῶς αὐτοκίνητο...

.....
‘Ο Μιτέριμαν μένει γιὰ πολλὴ ὠραδαθεῖά συλλογισμένος. Τέλος τραβᾶει παράμερα τὴ Τζῖν ‘Αστορ καί τὴ ρωτᾶει:

— Ποιὸς νομίζεις πὼς σκότωσε τὸν Πῶλ Ντούμαν; ‘Η γυναίκα του, ὁ Μᾶξ ἢ κι’ οἱ δύο μαζῆ;

‘Η τετραπέρατη Μεξικανῆ ἔχει τὴν άπάντησι στὴν άκρη τῶν χειλιῶν της:

— 'Ο Μάξ, μαίτρ. 'Αλλά είναι ποτέ δυνατόν;!

'Ο δολοφόνος
ὁμολογεί

Ο ΨΕΡΙΜΑΝ παίρνει για μιὰ φορά ἀκόμα, τὸν ἀριθμὸ τοῦ Μάξ Μπῶρ καὶ τὸν βρίσκει ἐπὶ τέλους, στὸ διαμέρισμά του. Ὑστερα τοῦ λέει— ὅπως ἀκούσαμε— μ' ἐπίσημη φωνή:

— 'Εν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὲ συλλαμβάνω.. τηλεφωνικῶς! Μὴ κουνηθῆς ἀπὸ 'κεῖ. Σὲ λίγο θάρθω νὰ σοῦ κάνω καὶ σύλληψη «τῆς χειρός»...

Καὶ καθηλώνοντάς τον μισή ὥρα στ' ἀκουστικὸ τοῦ περι-

γράφει μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ δολοφονία τοῦ Πῶλ Ντούιμαν καὶ τὰ συντριπτικὰ στοιχεῖα ποὺ ρίχνουν ὀλόκληρο τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ αὐτουργίας, ἐπάνω του.

'Ο κατηγορούμενος ντέτεκτιβ ἀπ' τὴν ὅλη ἀκρὴ τοῦ σώματος ὁμολογεῖ τὸ ἔγκλημά του:

— Ναί, Μπέριμαν... 'Εγὼ σκότωσα τὸν Πῶλ Ντούιμαν! Ἦταν κάτι ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα κάνει... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ὅταν θὰ ἔρχῃσαι στὴ φυλακὴ νὰ με βλέπης. Εἶμαι στὴ διάθεσί σου λοιπὸν καὶ σὲ περιμένω...

— Λαμπρά!, κάνει ὁ 'Επι-

'Ο μυστηριώδης ἄγνωστος δένει μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ τὴ μουσούδα τοῦ σκυλιοῦ.

‘Η Έλσα γράφει ό.τι άκριβώς της ύπαγορεύει ό κακούργος άνδρας της.

θεωρητής. Το έγκλημά σου πάντως, θά... συνταράξη τὰ πλήθη!

— Θα σε παρακαλούσα νὰ μού πῆς κάτι, Κούκ.

— Τι;

— Στις τσέπες του θύματος βρέθηκαν: ή έπιστολή που έγραψε και τὰ γραμμάρια που υπέγραψε ή ‘Έλσα, κάτω άπ’ την άπειλή του περιστρόφου του;

‘Ο Μπέρμαν που δέν ξέρει, ρωτάει σιγά τόν «Έπικεφαλής» της Σημάνσεως κι’ ύστερα άποκρίνεται:

— ‘Οχι Μάξ... Το γράμμα και τὰ γραμμάρια δέν βρέθηκαν ούτε στις τσέπες του θύ-

ματος, ούτε στα συρτάρια του γραφείου, ούτε πουθενά μέσα στο σπίτι. Ήταν άλλωστε πολύ φυσικό, σαν δολοφόνος που ήσουν και σαν «ένδιαφερόμενος» για τή σύζυγο, νὰ τὰ έξαφανίσης...

— Σωστά, κάνει ό Μάξ Μπώρ. Ένας ντέτεκτιβ σαν κ’ έμένα δέν πέφτει σε τέτοιες γκάφες!

‘Ο Μπέρμαν κουνάει το μεγάλο κεφάλι του:

— ‘Από γκάφες άλλο τίποτα, Μάξ! Μόνο που δέν άφησες και τή φωτογραφία σου πάνω στο θύμα! ‘Αμ’ τί νόμιζες! ‘Η δουλειά τών κακοποιών, είναι πολύ πιο δύσκολη

ἀπ' τῆ δικῆ μας!...

Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ κάνει καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι:

— Μοῦ εἶπες πὼς ὅταν ἡ Ἐλσα βρισκόταν φυλακισμένη στὸ λουτρό τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε τὸ δολοφόνου ν' ἀνοικοκλείνη τὴν ἐξωτερικὴ σιδερένια πόρτα τῆς εἰσόδου. Γιὰ ρώτησέ τη σὲ παρακαλῶ: Τῆς φάνηκε πὼς τὸν ἄκουσε; Ἡ τὸν ἄκουσε πραγματικά;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δυσσασαχετεῖ:

— Καλὰ, βρ' ἀδερφέ: Ἐσὺ δὲν θυμάσαι ἂν βγῆκες ἀπὸ ἐκεῖ; Ἐμὰς ρωτᾶς νὰ σοῦ πούμε;

Ρωτᾶει ἄμως τὴν Ἐλσα καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τ' ἀποκρίνεται:

— Λέει: μᾶλλον...

— Τί μᾶλλον;

— Μᾶλλον σὲ ἄκουσε νὰ τὴν ἀνοικοκλείνης!

Καὶ τοῦ κλείνει τ' ἀκουστικό.

Ὁ Μὰξ Μπῶρ ἀκουμπάει ἀργὰ καὶ τὸ δικό του, μονολογώντας ψιθυριστά:

— Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γνωρίσω καὶ νὰ συγχαρῶ τὸν ...συνένοχό μου. Αὐτὸς τὰ κατὰφερε πολὺ καλύτερα ἀπὸ ἐμένα!

Κ' ὕστερ' ἀπὸ σύντομο συλλογισμό, προσθέτει χαμογελώντας.

— Τὸ μόνο πού ξέρω ἐπὶ τοῦ παρόντος γι' αὐτὸν εἶναι πὼς πρόκειται περὶ ἀριστοκράτου!... Ἀφοῦ κάνει τὶς δουλειές του... μὲ τὸ «γάντι».

Τέλος, δίνει στὸ Γιούπτου μιὰ

χοντρή δεσιμίδα χαρτονομίσματα:

— Πάρτα... Νὰ ψωνίσης καὶ νὰ τρῶς ὥσπου νὰ γυρίσω...

— Φεύγεις, Μάξμπῶρ;

— Ἐκανα μιὰ δολοφονία καὶ θὰ μὲ πιάσουνε...

Ὁ τετραπέρατος Γιούπτου, ὁ ἀλητάκος μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἀστυνομικὴ ἰδιοφυΐα, γελᾷ:

— Χά, χά, χά! Ἄστ' αὐτὰ καὶ σὲ μένα δὲν περνᾶνε!

— Γιατί;

— Γιατὶ ἂν ἔκανες ἐσὺ δολοφονία, δὲν θά... φοβάσουνα μὴ σὲ πιάσουνε!

Ὁ ντέτεκτιβ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὶς μασχάλες, τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν φιλάει μὲ ἀγάπη στὰ μάγουλα:

— Σ' εὐχαριστῶ Γιούπτου!

Ἦταν τὸ μεγαλύτερο κομπλιμέντο πού ἄκουσα στὴ ζωῆ μου!

Καὶ ἀφήνοντάς τον κάτω, τοῦ δίνει ἀμέσως δυὸ γερά χαστούκια στὰ ἴδια μάγουλα πού πρὶν λίγο εἶχε φιλήσει.

— Γιατί; ρωτᾶει χαμένα ὁ πιτσιρικός.

— Γιὰ νὰ μὴ γίνης... κόλακας, τ' ἀποκρίνεται.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα φθάνουν ὁ Μπέρριμαν κι ἡ Τζίν Ἄστορ στὸ διαμέρισμα τοῦ Μὰξ Μπῶρ, ὁ πρῶτος ρωτᾶει τὸ Γιούπτου πού τοὺς ἀνοίγει τὴν πόρτα:

— Πού εἶναι ὁ ἀφέντης σου;

Ὁ κακομαθημένος μικρὸς τὸν κυττάζει ἀγέρωχα:

— Πρώτα - πρώτα, δὲν εἶναι «ἀφέντης» μου. Δάσκαλός μου εἶναι. Χαιστοκουδάσκαλος, πού λένε!

— Πού εἶναι ὁ δάσκαλός σου; τὸν ξαναρωτάει δυνατὰ κι' ἀγριεμένος τάχα ὁ ἐπιθεωρητὴς γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ λάθος του.

Ἐο διαβολάκος ἱκανοποιεῖται:

— Πετᾶει, τ' ἀποκρίνεται. Ἐφυγε μὲ τ' ἀεροπλάνο. Τὸ δικό του ἀεροπλάνο. Ἐκεῖνο τὸ σαραβαλάκι!

— Γιὰ πού;

— Μακάρι νάξερα! Ἄστυνόμος δὲν εἶσαι; Νὰ ψάξῃς νὰ τὸν βρῆς. Τζόμπια θὰ παίρνης τὸ μισθό;

Καὶ βιάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα διπλωμένο χαρτί τοῦ τὸ δίνει, μουρμουρίζοντας:

— Νά... Μοῦ ἄφησε κ' ἕνα σημείωμα γιὰ τοὺς δυὸ σας.

Ἡ Τζίν Ἄστορ τ' ἀρπάζει μὲ λαχτάρια. Τὸ ξεδιπλώνει: γρήγορα καὶ τὸ διαβάζει ψιθυριστὰ, μὲ ἀνοιγμένα διάπλατα τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της:

«Ἀγαπητὴ Τζίν, ἀγαπητὴ Κούκι:

» Ἐγκλημάτισα κ' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος. Μὰ στὸ τηλέφωνο δὲν σοῦ εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τὴ δολοφονία τοῦ ντέτεκτιβ Πῶλ Ντούμαν δὲν τὴν ἔκανα μόνος μου. Μὲ βοήθησε ἡ Ἐλσα πού ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἄντρα της. Αὐτὴ τὸν κρατοῦσε γερά, ὅταν ἐγὼ τὸν χτύπησα μὲ τὸ στιλέττο στὴ ράχι. Τώρα φεύγω μὲ τὸ ἀερο-

πλάνο μου στὸ ἄγνωστο. Ὅχι γιὰ τὴν φοβία τὴ δίκαια τιμωρία μου, μὰ γιὰ νὰ σὰς δώσω μιὰ ἀκόμα εὐκαιρία ν' ἀποδείξετε τὴν ἀστυνομικὴ μεγαλοφυΐα σας. Ἄν δὲν καταφέρετε νὰ μὲ ἀνακαλύψετε καὶ νὰ μὲ πιάσετε μέσα σὲ τρεῖς βδομάδες, θὰ παρουσιαστώ καὶ θὰ παραδοθῶ μονάχος μου γιὰ νὰ σὰς κάνω ρεζίλι! Ἐτσι ἢ ἄλλοιῶς, καλὴ ἀντάμωση.

Μάξ»

Ἡ δημοσιογράφος τσαλακώνει τὸ σημείωμα νευριασμένη. Ὁ Μπέρριμαν κτυπάει κάτω τὸ πόδι του μὲ θυμό:

— Λαιμπρά! Σὲ τρεῖς μέρες θὰ τὸν συλλάβω καὶ θα... καταπλήξω τὰ πλήθη!

Ἰπροχωρεῖ ἀμέσως στὸ γραφεῖο, σηκώνει τ' ἀκουστικὸ καὶ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸ βοήθου του:

— Ἄκουσε Στήβ... Ἡ Ἐλσα Ντούμαν νὰ συλληφθῇ ἀμέσως καὶ νὰ κρατηθῇ σὲ ἀπομόνωσι!

— Μὰ εἶπατε νὰ τὴν ἀφήσουμε ἐλεύθερη, κύριε Ἐπιθεωρητά!

— Ναι... Ἦταν ἕνα κάλπο μου! Τώρα νὰ τὴν πιάσετε γιὰτὶ θέλω νὰ κάνω ἄλλο κόλπο! Μ' ἐννοεῖς;

— Μάλιστα, κύριε Ἐπιθεωρητά.

Καὶ... ὀλίγη κιθάρα

ΤΗΝ ἄλλη μέρα οἱ φωνῆς τῶν ἐφημεριδοπωλῶν ἀναστατώνουν τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης:

— Τὸ ἔγκλημα τοῦ Μὰξ Μπῶρωωωωωωωω! Ὁ Μὰξ Μπῶρ δολοφονεῖ τὸ σύζυγο τῆς φίλης του! Ἡ ἔξαφάνισις τοῦ Μὰξ Μπῶρωωωωωωωω!...

Καὶ οἱ ἐφημερίδες ἀπασχολοῦν ὀλόκληρες σελίδες μὲ μυθιστορηματικὴς λεπτομέρειες τοῦ δράματος καὶ τῆς δραματούσεως τοῦ δολοφόνου ντέτεκτιβ μὲ τὸ ἰδιόκτητο ἀεροπλάνο του.

Ἡ Τζὶν Ἄστορ εἶναι συνεχῶς μεταστασιακὴ καὶ δὲν δεῖχνει κοιμηθῆ διάθεσις νὰ γράψῃ στὴν Ἐφημερίδα τῆς —ὅπως ἔκανε ἄλλοτε —τέτοια βλακώδη παραμύθια. Τέλος παρουσιάζεται στὸ διευθυντῆ τῆς:

— Νοιώθω πολὺ κουρασμένη, κύριε Διευθυντά. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα γιὰ μιὰ ἄδεια μερικῶν ἡμερῶν. Ἔστω καὶ χωρὶς ἀποδοχῆς.

Ὁ διευθυντῆς στραβομουτσουιάζει:

— Διαλέξατε τὸν καιρὸ ν' ἀρρωστήσετε, μὲς Ἄστορ. Τώρα ποὺ βουίξει ὁ κόσμος μὲ τὴν ὑπόθεσις τοῦ δολοφόνου ντέτεκτιβ! Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀρνηθῶ ὅμως. Εἰσθε ἐλεύθερη νὰ λείπετε ὅσο θέλετε. Τὸ Ταμειῶν θὰ πληρώνη κανονικὰ τὶς ἀποδοχῆς σας.

Ἡ Τζὶν εὐχαριστεῖ καὶ φεύγοντας ἀπ' τὴν ἐφημερίδα ἐγκαθίσταται μόνιμα στὸ ἀτυνομικὸ γραφεῖο τοῦ φίλου τῆς ἀτυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Εἶναι περίεργη νὰ παρακολουθῆσῃ προσωπικὰ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ διεξάγει ὁ Μπέριμαν μὲ μεγάλη δραστηριότητα. κί' ἐνδιαφέρον.

Ἔτσι, παρακολουθεῖ τὴν ἐξέτασι τῆς Μάργκαρετ —ἄλλοτε καιμαριέρας στὴ βίλλα τῶν Ντούμαν. Ὑστερα τὴν ἐξέτασι τοῦ σωφφῆρ, κάποιου Μπίλλυ Γιάντς. Μετὰ τοῦ συνεταίρου στὸ Παλαισιπωλεῖο, κάποιου μισοσεβραίου Μπὲν Χάιν. Σὲ συνέχεια ἄκουσε τὴν ἐξέτασι τοῦ πωλητοῦ κηπουροῦ ποὺ ὁ Πῶλ Ντούμαν τὸν εἶχε ἀπολύσει σχεδὸν χωρὶς λόγο, μερικῶν οἰκογενειακῶν φίλων τοῦ ζευγαριοῦ καὶ ἀρκετῶν ἄλλων προσώπων ποὺ εἶχαν σχέσεις ἢ ὁσοληψίες μὲ τὸ θῦμα. Ἐκείνη ὅμως ποὺ ὁ ἐπιθεωρητῆς συνεχῶς ταλαιπωρεῖ σὲ παρατεταμένους κ' ἐξανθητικὰς ἀνακρίσεις, εἶναι ἡ δυστυχησμένη Ἐλσα ποὺ καὶ αὐτὸς ὁ δολοφόνος Μὰξ Μπῶρ ἀνεγνώρισε πῶς ἦταν συννοχὸς του καὶ συνεργὸς τοῦ ἐγκλήμα. Δὲν καταφέρνει ὅμως νὰ τῆς ἀποσπᾷσῃ τίποτα διαφορητικὸ ἀπ' ὅσα ἀρχικὰ εἶχε πῆ. Καὶ ἐπιμένει καὶ ὀρκίζεται πῶς αὐτὰ ποὺ εἶπε καὶ ξαναλέει, εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότητα.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μπέριμαν ἔχει κοιμοποιῆσει ἐγκύκλιο σὲ ὅλα τὰ στρατιωτικὰ καὶ πολιτικὰ ἀεροδρόμια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπως ἀναφέρουν ἀμέσως τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Μὰξ Μπῶρ, ὅπουδῆποτε ἀντιληφθῶν τὴν παρουσίαν του, εἴτε εἰς τὸν ἀέρα, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καὶ ὁ ἐπιθεωρητῆς συνεχίζει τὶς «ξεθεωτικὰς», πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό του κί' ὕστερα

για τους άλλους, ανακρίσεις.

Εύτυχώς που σε τέτοιες περιπτώσεις δεν λείπουν κ' οι φαιδρές άτραξιόν. "Ετσι, σε μια στιγμή που — παρουσία και της Τζίν "Αστορ — εξετάζει για είκοστή φορά την "Ελσα Ντούμαν, κάνει την εμφάνισή του ένας μεσόκοπος φαλακρός άνθρωπος κωμικής διασπλάσεως κι' εμφάνισεως. Ά δύνατος, κοιλαράς, στραβοκάνης, με τὸ λαϊμὸ χωμένο μέσα στο στήθος και τούς ὤμους του σηκωμένους μέχρι τ' άφτιά. Μουστάκι τσιγγελωτό και κατάμαυρο. Μουσι ξεκαρδιστικό, βαμμένο με την ἴδια «καιραμπογιά» που είχε χρησιμοποιήσει και στο άρειμάνιο μουστάκι του. Τέλος: έκφρασις μεγαλοπρεπούς ἡλιθίου, χοντροί φακοί στα μάτια και κινήσεις θηλυπρεπείς.

— Τὸν ἐπιθεωρητὴ κύριο Μπέρριμαν παρακαλώ;

— Ὁ ἴδιος. Σὰς συνέβη τίποτα κύριε;

— Σὲ μένα ὄχι, γουσε μου! Στὸ φίλο μου τὸν Πῶλ συνέβη ἕνα μικροατύχημα. Ἐδολοφονήθη, ὅπως θά... διαβάσατε στις ἐφημερίδες!

— Γνωρίζατε τὸ θῦμα;

— Πάρα πολύ, χρυσέ μου! Προσωπικὰ βέβαια ὄχι. Μόνον ἐξ ἀκοῆς. Ἄλλὰ γερῆς ἀκοῆς, ὄχι παιξεγέλασε! Ἄκουω σάν γαϊδαρος, κύριέ μου!

— Κι' ἐγὼ κλωτσῶ σάν μουλάρι, ἡλιθιέ μου! Ἐξω λοιπὸν ἀπ' τὸ γραφεῖο! Ἐξω εἶπα! Ἐξω!

Ὁ φαιδρὸς τύπος συγκρα-

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέρριμαν

τεῖ τὸν Ἐπιθεωρητὴ:

— Μὲ παρεξήγησε, χρυσέ μου! Σίγουρα θά με πέρασε για κανέναν «παιξεγέλασε»! Καλὲ ὄχι καλὲ! Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἐξυπνος! Μοῦ τὸ εἶπε μιὰ καφετζοῦ. Κι' οἱ καφετζοῦδες δὲν εἶναι παιξεγέλασε...

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρωτᾷει ὁ Μπέρριμαν.

— Ἀλὰς Μπούντ! Ἐγὼ δμως ἔτσι για παιξεγέλασε τὸ ἀναποδογύρισα. Ἐκανα τ' ὄνομα ἐπάνωμο και τὸ ἐπάνωμο ὄνομα. Κ' ἔγινε Μπούντ Ἄλὰς! Δὲν μοῦ ταιριάζει καλύτερα!

— Φυσικά. Κι' ὅταν μάλιστα σμίξης τ' ὄνομα με τὸ ἐπάνωμο, συμφωνεῖ χαμογελώντας ἡ Τζίν "Αστορ.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

τόν ξαναρωτάει ό επιθεωρητής.

— Άλλαντοποιός, ύπνωτιστής και παίζω και... όλίγη κιθάρα! άποκρίνεται με περηφάνεια ό Μπουντ Άλας.

Και προσθέτει:

— Λόγω του ότι άμως, έτσι για παιξεγάλασε, διαβάζω άστυνομικά μυθιστορήματα, έχω γίνει και όλίγον ντέτεκτιβ! Ός έκ τούτου έχω άποφασίσει ν' ανακολύψω τώ δολοφόνο του Πώλ. Έγώ κάτι τέτοια τάχω για παιξεγάλασε!...

Ό Μπέριμαν πιέζει κάποιο άπ' τώ κουδούνια πού βρίσκονται στό γραφείο του. Ένας σωματώδης άστυφύλακας άνοιγει τήν πόρτα και παρουσιάζεται. Ό επιθεωρητής του δείχνει τόν Μπουν Άλας:

— Γκρεμοτσάκισέ τον άπ' τής σκάλες, σε παραικαλώ. Έτσι για... παιξεγάλασε!

Ό άστυφύλακας άρπάζει τώ φαιδρό αυτό ύποκείμενο και τώ πετάει έξω άπ' τώ γραφείο.

Μοιραίο τηλεγράφημα

■ ΑΦΝΙΚΑ ό άστυνομικός
■ Στήβ —βοηθός του Μπέριμαν— μπαίνει άλσφιασμένος στό γραφείο κρατώντας ένα χαρτί:

— Τηλεγράφημα άπ' τώ Σικάγο κύριε Έπιθεωρητά! Ό Μάξ Μπώρ!

— Τηλεγράφημα του Μάξ Μπώρ;

— Όχι. Ό Μάξ... άλλά καλύτερα διαβάστε το μόνος σας.

Ή Τζιν Άστορ τώ άρπάζει

πραξικοπηματικά άπ' τώ χέρι του Στήβ. Τώ ξεδιπλώνει γρήγορα, τώ ρίχνει μιιά ματιά και σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

Ό άστυνομικός σηκώνει τήν άναίσθητη νέα, τήν ξαπλώνει σ' ένα καναπέ και προσπαθεί νά τή συνεφέρει. Ό Μπέριμαν άρπάζει άπό κάτω τώ πεσμένο τηλεγράφημα και διαβάζει ψιθυριστά:

«Μάξ Μπώρ άπηνθρακώθη συνεπεία πτώσεως και άναφλέξεως του άεροπλάνου του εις χαράδραν πλησίον προαστείου Χόρβαν. Άπαραίτητος παρουσία σας πρό ταφής δι' άναγνώρισιν πτώματος. Τζών Γούγκερ, διευθυντής Άστυνομίας Σικ...»

Βαρύς γδούπος κορμιού πού σωριάζεται κάτω, τόν διακόπτει στην τελευταία λέξη του τηλεγραφήματος. Αυτή τή φορά είναι ή Έλσα Ντούμαν, πού άκούγοντας τώ θάνατο του Μάξ Μπώρ, πέφτει κι' αυτή λιπόθυμη.

Ό Μπέριμαν κυττάζει έρωτηματικά τώ βοηθό του:

— Έσύ τί κάθεςσαι, Στήβ; Δέν θά λιποθυμήσης;

...
Ύστερα άπό κοιμιά ώρα ό επιθεωρητής Κουκ Μπέριμαν και ή δημοσιογράφος Τζιν Άστορ, μοναδικό επίβατες σ' ένα πυραυλοκίνητο καταδωκτικό άεροπλάνο τής Άστυνομίας, έκσφενδονίζονται με τήν ύπερηχητική ταχύτητα των δυό χιλιάδων χιλιομέτρων τήν ώρα πρός τώ Σικάγο.

Ή όμορφη Μεξικάνα φορά-

ει ένα μαύρο μαντήλι στο κεφάλι που κάνει πιά σκοτεινά ακόμα τὰ μαυροπράσινα βουρλωμένα μάτια της.

Ο επιθεωρητής γυρίζει κάθε τόσο, την κυττάζει με συμπόνια και τραβώντας ένα μαντήλι, φυσάει δυνατά τὴ μύτη του γιὰ νὰ μὴν κλάψη...

Ύστερα, γιὰ νὰ καιμουφλάρη τὸν λυγμούς που τὸν πιύγουν, τοὺς μετατρέπει δυό — δυό, σὲ συλλαβές. Καὶ τοὺς ἀφήνει νὰ ξεπεταχτοῦν σὰν τραγικός λόξυγκας ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

— Λα...μπρά! Λα...μπρά!

Τὰ συντρίμια τοῦ καιμμένου μικροῦ ἀεροπλάνου καὶ τὸ ἀπανθρακωμένο πτώμα τοῦ Μάξ Μπώρ, φρουροῦνται ἀπὸ ἀστυνομικούς στὴν ἐρημικὴ χαράδρα ὅταν ὁ Μπέρμαν κι' ἡ Ἄστορ, μαζί με τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου, φθάνουν ἐκεῖ.

Οἱ δραματικὲς σκηνές που ἐπικολουθοῦν, με τὶς τραγικὲς ἐκρήξεις πόνου, φρίκης καὶ ἀπογνώσεως τῆς Τζίν που ἀναγνωρίζει τὸ ἀεροπλάνο κι' ἀντικρύζει τὸ μαῦρο κι' ἀγνώριστο πτώμα τοῦ ἀγαπημένου της, εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγραφοῦν.

Τὸ ρολοῖ τοῦ ὅμως, τὸ χρυσὸ τετράφυλλο τριφύλλι στὸ πέτο τοῦ καιμμένου σακκακιού, κι' οἱ χειροπέδες με τ' ἀρχικὰ ψηφία «Μ.Μ.» που βρισκονται στὶς σταχτοποιημένες τσέπες του, δείχνουν καθαρά πὼς τὸ πτώμα ἀνήκει στὸν Μάξ Μπώρ. Ύστερα

καὶ τὸ ἀνάστημά του εἶναι τὸ ἴδιο με τοῦ διάσθμου Ἑλληνοαμερικανοῦ ντέτεκτιβ.

Ἔτσι τὸ πτώμα τοποθετεῖται με προσοχὴ σ' ἕνα φέρετρο καὶ μετὰ τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία στὸ Ἐκκλησάκι τοῦ μικροῦ νεκροταφείου τοῦ Χόρβαν, ἐνταφιάζεται.

Νύχτα στὸ Νεκροταφεῖο

ΕΧΕΙ νυχτώσει πιά ὅταν τελειώνουν οἱ θλιβερὲς αὐτὲς διατυπώσεις. Οἱ ἀτμοσφαιρικὲς συνθήκες εἶναι ἀσχημὲς κι' ὁ πιλότος τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀεροπλάνου συμβουλεύει τὸν ἐπιθεωρητὴ ν' ἀναβάλουν τὴν πτήσι τῆς ἐπιστροφῆς τους γιὰ τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Ο ἐπιθεωρητὴς καὶ ἡ δημοσιογράφος θὰ περάσουν τὴ νύχτα τους ὑποχρεωτικά στὸ Σικάγο.

— Θέλω νὰ πῶ κάτι, ψιθυρίζει ἀνάμεσα σὲ λυγμούς ἡ νεά. Θέλω νὰ πῶ πολὺ ἀπόμε! Ἄν δὲν μεθύσω θὰ τρελασθῶ!

Ο Μπέρμαν ζητάει νὰ τὴ παρηγορήσει:

— Καλύτερα ἔτσι, Τζίν! Ἄν ὁ Μάξ δὲν εὔρισκε τὸ θάνατο που βρήκε, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸν ἐκτελοῦσαν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ἡ δολοφονία που ἔκανε...

— Ποιὰ δολοφονία; τὸν διἀκόπτει ἡ χαροκαμένη κοπέλα, που στὸ μεταξύ, ἔχει πῆμερικὰ οὔισκου. Ὁ Μάξ ἦταν ἀθῶος. Ἡ Ἔσα λέει τὴν ἀλήθεια. Τὸ θῦμα με τὴν ἀπει-

λή του περιστρόφου του την υποχρέωσε να του τηλεφωνήσει αυτά που ακριβώς μάς είπε στην ανάκριση.

— Κι' εσύ πώς τὸ ξέρεις αὐτό;

— Κρυφάκουσα τὸ τηλεφώνημά της! Ναί! Εἶχα κάνει κρυφὴ ἔνωση στὸ τηλέφωνο τοῦ Μάξ! Μπορεῖ νὰ εἶμαι μιὰ τιποτένια, μὰ ξέρω πὼς ὁ ἀγαπημένος μου δὲν εἶναι ἔνοχος. Δὲν σκότωσε. Δὲν ἔκανε καμμιά δολοφονία!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὴν κυττάζει χαμένα:

— Καὶ τὰ στοιχεῖα; Τὰ τόσα εἰς βάρος του συντριπτικὰ στοιχεῖα;

— Αὐτὰ ἀκριβῶς δείχνουν τὴν ἀθωότητά του, μαίητρ! Ἄν ὁ Μάξ δολοφονοῦσε τὸν Πῶλ Ντούμαν, ἤξερε καλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνει γιὰ νὰ μὴν μπορέσουν νὰ τὸν ἀνακάλυψουν ποτέ!... Ἐνῶ, ὅπως κι' εἰς εἶπες, μόνο τὴ φωτογραφία του δὲν ἄφησε πάνω στὸ θῦμα.

Ὁ Μπέρριμαν κλονίζεται.

— Λαμπρά!... Μὰ τότε ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος;

— Δὲν ξέρω ποῖος εἶναι, τ' ἀποκρίνεται ἡ Τζίν. Ξέρω ὅμως πὼς δὲν εἶναι ὁ Μάξ.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια της φωτίζονται ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη. Ἀρπάζει σφικτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ξέρεις τί σκέφθηκα;

— Τί;

— Μήπως ὁ Μάξ εἶναι ζωντανός;

Ὁ Κοὺκ ἀμφιβάλλει:

— Δὲν φαντάζομαι... Ὑστερα ἀπὸ τέτοιο καψίμο!

Ἡ Τζίν συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσε:

— Μήπως πετοῦσε κάποιος ἄλλος μὲ τὸ ἀεροπλάνο του;

— Καὶ τὸ ρολοῖ, καὶ τὸ χρυσὸ τριφύλλι, οἱ χειροπέδες;

Ἡ νέα στεναχωριέται:

— Δὲν ξέρω... Ὅλα μποροῦν νὰ ἔχουν γίνῃ... Ὅθι πάμε νὰ ξεθάψουμε τὸ πτώμα...

— Γιατί;

— Θυμάσαι κάποτε, σὲ μιὰ συμπλοκὴ μὲ κακοποιούς τοῦ ὁ Μάξ εἶχε τοαυματισθῆ στὸ πόδι;

— Ναί.

— Τότε οἱ χειρουργοὶ τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει ὁλόκληρο τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ του ποδιοῦ. Τὸ δάχτυλο αὐτὸ εἶχε ἀπομείνει ἕνα μαλακὸ κομματάκι κρέας, χωρὶς κόκκαλο καὶ νύχι.

— Λοιπὸν;

— Ἄν δοῦμε πὼς τὸ πτώμα ἔχει κόκκαλο στὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ του ποδαριοῦ, τότε ὁ Μάξ Μπῶρ ζῆ! Ζῆ, καὶ βασιλεύει, κ. ἐπιθεωρητὰ!

Ἄργα τὴν ἴδια νύκτα ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέρριμαν καὶ ἡ Τζίν Ἀστορ δωροδοκοῦν τὸν ἀλκοολικὸ φύλακα τοῦ μικροῦ νεκροταφείου τοῦ Χόρβαν καὶ κάνουν τὴν ἐκταφή.

Στὸ φῶς ἑνὸς κλεφτοφάνταρου ἡ Τζίν ρίχνει μὲ ἀγωνία μιὰ ματιὰ στὸ ἀριστερὸ πόδι τοῦ παραμορφωμένου πτώμα-

τος. Καί ξεσπάει σ' ακράτητους λυγμούς!

—Μάξ! Φτωχέ μου, Μάξ. 'Από τὸ μεσαῖο δάχτυλο λείπει πραγματικά δλόκληρο τὸ κόκκαλο! 'Ο Μάξ Μπῶρ δὲν ζῆ πιά!

Τὸ θῦμα
ἀλληλογραφεῖ

ΕΧΟΥΝ περάσει τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὴ δραματική αὐτὴ νύκτα τοῦ Σικάγου...

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ ὑπόθεσι τοῦ «δολοφόνου-ντέτεκτιβ» ποὺ βρῆκε τόσο τραγικὸ θάνατο, ἀρχίζει νὰ ξεχνιέται σιγά-σιγά. 'Ο Μπέρριμαν ἔχει ἄ

πολύσει τὴν "Ἐλσα Ντούμαν" κι' οἱ ἐφημερίδες ἐλάχιστα ἀπασχολοῦνται· πιά γιὰ μιὰ δολοφονία ποὺ ὁ δολοφόνος ἔχει πάψει νὰ βρῖσκεται στὴ ζωὴ.

Φαίνεται ὅμως πὼς κι' ἂν ὅλοι ξεχάσουν τὸ ἔγκλημα, τὸ θῦμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάσει!

Ἔτσι τὴν τετάρτη ἡμέρα, ὁ Μπέρριμαν παίρνει ἓνα γράμμα σὲ πένθος χροιοφάκελλο, ταχυδρομημένο στὴ Νέα Ὑόρκη κι' ἀπὸ τὸν τομέα 48 ποὺ ἀνήκει στὴν περιφέρειὰ τοῦ 3ου Νεκροταφείου.

«Ἐπιβεωρητὰ Μιέρμαν
»Μὴ σοῦ φανῆ καθόλου παράξενο πὼς μπορῶ καὶ σοῦ

Ἄπ' τὸ σῶμα τοῦ φαντάσματος βγαίνει ἓνας παράξενος φασφορισμός.

γράφω αυτό το γράμμα. Οί άνθρωποι που πεθαίνουν από βίαιο θάνατο, εξακολουθούν να ζούν και να κινούνται· εδώ, έπτά όλόκληρες ήμέρες και μετά τó θάνατό τους. Ύστερα μεταναστεύουν στον άλλο Κόσμο...

»Έτσι, ζώντας κι' εγώ μια άμφίβαλη ζωή ανάμεσά σας και παρακολουθώντας τις ατελείωτες ανακρίσεις που κάνεις σε τόσους και τόσους άθώους, σου γράφω αυτό το γράμμα για να σου πώ μονάχα αυτά τά λόγια: «Ό δολοφόνος μου δέν σκοτώθηκε σε άεροπορικό δυστύχημα. Ζή κι' έχει κάνει τόσο καλά τη δουλειά του πού ποτέ δέν θά μporέσης να τον ανακαλύψεις. Έκτός αν παρουσιαστή μονάχος και όμολογήσει τó έγκλημά του.»

Ό έπιθεωρητής τσαλακώνει τó γράμμα κι' έτοιμάζεται να τó πετάξει:

— Αυτό μάς έλεπε τώρα! Να μάς κάνουν φάρσες κι' οί πεθαμένοι!

Ό Τζίν Άστορ πού, όπως είπαμε, βρίσκεται πάντοτε κοντά του, ένδιαφέρεται:

— Ποιός πεθαμένος σου κάνει φάρσα, μάιτρ;

Ό Μπέρριμαν ξετσαλακώνει τó γράμμα και τής τó δίνει.

— Λαιμπρά! διαβάσε το να θυμώσης κι' εσύ.

Ό νέα με τά συνεχώς βουρκωμένα μαυροπράσινα μάτια, τó διαβάσει.

— Θα πεταχτώ να τó δείξω στην Έλσα, μάιτρ. Αυτή θά μάς πη άν είναι ό γραφι-

κός χαρακτήρας τού μακαρίτη άνδρα της...

— Τρελλάθηκες, Τζίν;

— Ίσως, καλέ μου φίλε. Όλα γίνονται σ' αυτό τόν κόσμο!

— Λαιμπρά! Όχι, άμως και στον Άλλο Κόσμο!

Ό δημοσιογράφος, ύστερα από μια ώρα, ξαναγυρίζει τó άστυνομικό γραφείο:

— Ναι, μάιτρ. Ό Έλσα άνεγνώρισε άμέσως τó γραφικό χαρακτήρα. Είναι τού μακαρίτη Πώλ Ντούμαν κι' άς έχει ήμερομηνία τρείς μέρες μετά τη δολοφονία του. Την ίδια πεποίθηση σχημάτισα κι' εγώ όταν τó συνέκρινα με άλλα γράμματα τού θυματος πού μου έδειξε.

— Λαιμπρά, Τζίν! Έγώ όμως δέν έχω καμία διάθεση να με κλείσουνε στο Ψυχιατρείο! Αφήσέ με ήσυχο σε παρακαλώ!

Τò φάντασμα
τού θυματος

ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ τής ίδιας ήμέρας, ένας μεσόκοπος άνδρας στριφογυρίζει ξάγρυπνος στό κρεβάτι του, σαν κάποιος τρομερός έφιάλης να τόν βασανίζει. Κρύος ιδρώτας λούζει κάθε τόσο τó πρόσωπο και τó σώμα του. Σε μία στιγμή άνασηκώνεται στα μαξιλάρια και μονολογεί:

— Τραγικό λάθος! Έπρεπε την ίδια νύχτα να σκοτώσω κι' εκείνην... Άλλά πώς; Τότε ποιός θά ήταν ό δολο-

φόνος; Θεέ μου! Τρελλάθηκα! Δεν ξέρω τι λέω πιά!...
'Η σκέψι μου...

Ξαφνικά βαρειά κι' άργά βήματα άκούγονται έξω από την κάμαρα και σχεδόν άμέσως τρία κτυπήματα στην πόρτα.

Ο μεσόκοπος άνθρωπος τραβάει κάτω από το μαξιλάρι του ένα πιστόλι και πετιέται όρθιος. Με προτεταμένη την κάννη του προχωρεί άργα κι' άθόρυβα τραβάει γρήγορα τo σύρτη κι' άνοίγει άπότομα την πόρτα. Μένει όμως άμέσως άκίνητος με γυρλωμένα τὰ μάτια, ενώ τo πιστόλι ξεφεύγει από τo χέρι του και βροντάει βαρύ κάτω.

— 'Εσύ!, ψιθυρίζει με δέος και φρίκη o άνθρωπος που κρατούσε τo πιστόλι.

Μπροστά του άντικρύζει o λοζώντανο τόν Πάλλ Ντούμαν. Τόν άνθρωπο πού, πριν λίγες ήμέρες, είχε o ίδιος σκοτώσει καρφώνοντας ένα στίλεττο στη ράχη του. Μόνο πού τὰ μαλλιά, τo πρόσωπο και τo κορμί του βγάζουν έναν παράξενο φωσφορισμό. Σίγουρα είναι τo φάντασμα του σκοτωμένου. Και νά: 'Αρχίζει τώρα νά του ληη με βαθεία κι' ύπόκωφη φωνη:

— Πήγαίνε τo πρώι στον έπιθεωρητή Μπέρριμαν νά oμολογήσης τo έγκλημά σου! Τότε μονάχα θ' αναπαυθώ και θα λυώσω στον τάφο μου! 'Αλλιώς μέρα και νύχτα θα σέ κυνηγώ...

Και λέγοντας αυτά, τo φάντασμα, δίνει μιá τρομακτική

'Η δημοσιογράφος Τζίν 'Αστορ

γροθιά στο πρόσωπο του δολοφόνου του και τόν σωριάζει κάτω άναίσθητο. 'Υστερα γυρίζει και χάνεται στο σκοτάδι τής τραγικής νύχτας.

Την άλλη μέρα τo πρώι ένας μεσόκοπος άνθρωπος παρουσιάζεται στο γραφείο του άστυνομικού έπιθεωρητή ού. Φαίνεται συντετριμμένος και μόλις καταφέρνει νά στέκεται στα πόδια του. 'Η Τζίν 'Αστορ τόν άναγνωρίζει και τόν βοηθάει νά καθήση σέ μιá πολυθρόνα.

Ο Μπέρριμαν είναι θυμωμένος γιατί μόλις πριν από λίγο είχε πετάξει πάλι με τις κλωτσιές αυτόν τόν άτυπφορο Μπουν 'Άλς πού ξανάρθε έτσι για... παίξευγάσε νά του ζαλίση τo κεφάλι. Κυττά

ζει λοιπόν με δυσφορία τὸν μεσόκοπο ἐπισκέπτη καὶ ρωτάει:

— Πάλι ἐσὺ ἐδῶ; Ποῖος σὲ κάλεσε; Ἄφου σ' ἔχω ἐξετάσει...

Ἐκεῖνος κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ ἀνασηκωθῆ καὶ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἦρθα νὰ ὁμολογήσω τὸ ἔγκλημά μου! Ἐγὼ σκότωσα τὸν Πῶλ Ντούμαν.

— Ἐσὺ! Ψιθυρίζουν μετὶς ἴδιες κινήσεις τῶν χειλιῶν τους ὁ Μπέρμαν καὶ ἡ Τζίν.

— Ναί... Τὸν σκότωσα γιὰ νὰ τὸν ληστέψω τῆ στιγμῆ πού ἦταν ἔτοιμος νὰ δολοφονήσῃ τὴ γυναῖκα του ἔνοχοποιώντας τὸν Μάξ Μπῶρ!

— Καὶ γιατί ἔρχεσαι νὰ ὁμολογήσῃς τώρα; ρωτάει ὁ ἐπιθεωρητής.

— Μὲ διέταξε! Παρουσιάστητε ὀλοζώντανος μπροστά μου ὁ σκοτωμένος! Ὁ Πῶλ Ντούμαν! Ἐσεῖς δὲν θὰ τὸ πιστεύετε. Θὰ με περνάτε γιὰ τρελλό!...

Ὁ Μπέρμαν τὸν καθησυχάζει:

— Κάθε ἄλλο. Σὲ πιστεύω καὶ σὲ παραπιστεύω. Ἐμένα μούστειλε καὶ γράμμα, Θεὸς σχωρέστονε!

Ὁ δολοφόνος τὸν κυττάζει με παράπονο.

— Τὸ ἤξερα πῶς θὰ με κορϊδεύατε, λέει. Καὶ συνεχίζει:

— Ὁ Πῶλ με εἶχε κρύψει ἀπὸ νωρὴς μέσα στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸν βοηθῆσω νὰ δολοφονήσῃ τὴ γυναῖκα του.

» Ὅταν ἐκεῖνος, μετὶν ἀ-

πειλῆ τοῦ πιστολίου του, ἀνόγκασε τὴν Ἔλσα νὰ γράψῃ ἓνα γράμμα, νὰ ὑπογράψῃ καὶ τὰ γραμμάρια καὶ νὰ καλέσῃ μετὶ τὸ τηλέφωνο — κρυφὰ τάχα — τὸν Μάξ Μπῶρ, ἐγὼ ἔκανα ὅλες τὶς ἄλλες προετοιμασίες. Τέλος ἄφησα ἀναμμένο τὸ φῶς στὸ δωμάτιο τῆς ταράτσας πού θὰ ἐρχόταν ὁ ντέτεκτιβ κι' ἔρριξα κάτω τὸ ἀρχαῖο σιλιέττο μετὶ τὴ χρυσὴ διαμαντοστολισμένη λαβή.

» Ὁ Πῶλ — σὰν παληὸς ντέτεκτιβ — ἦταν βέβαιος πῶς τὸ κομψοτέχνημα αὐτὸ θὰ ἔκανε σίγουρα ἐντύπωση στὸ Μπῶρ. Καὶ σηκώνοντάς το γιὰ νὰ τὸ περιεργασθῆ θάπτεφετῃ στὴν παγίδα: Θὰ ἄφηνε δηλαδὴ δακτυλικά ἀποτυπώματα πάνω στὴ λαβή του. Ὁ πῶς κι' ἔγινε, ἄλωστε!

» Ἀπὸ νωρὴς εἶχα ἀκόμη συνηνεσηθῆ μετὶν ὀδηγὸ ἑνὸς μεγάλου καιμιονιῦ γιὰ νὰ καὶ νῆ τὴ σύγκρουσι πού ἔκανε καὶ νὰ μείνῃ ἡ κούρσα τοῦ ντέτεκτιβ ἔξω ἀπὸ τὸ μανδρό τοῦ κήπου. Συντριπτικὸ στοιχεῖο σὲ βάρος του.

» Ἐτσι, τὴν ὥρα πού ἔφθασε ὁ Μάξ Μπῶρ, πηδώντας τὴ μάνδρα, βρισκόμουν κρυμμένος στὸν κήπο. Ἐγὼ ἔκρυσσα καὶ τὰ παπούτσια του στὴν ἄδεια γλάστρα γιὰ νὰ προσθέσω ἓνα ἀκόμα ἔνοχοπαιητικὸ στοιχεῖο μέσα σ' ὄλα τ' ἄλλα...

» Τέλος, ὅταν ὁ ντέτεκτιβ βαρῆθηκε κι' ἔφυγε, ξαναμπερκαὶ στὸ σπίτι. Ὁ Πῶλ πού στὸ μεταξύ εἶχε τελειώσει μετὶ τὴ μελλοθάνατη γυναῖκα του καὶ

τήν είχε κλειδώσει στο λουτρό, μου είπε:

— Πριν τη σκοτώσουμε, πρέπει να ανεβούμε στο δωμάτιο της ταράτσας να δούμε αν το στιλέτο μετακινήθηκε από τη θέση που το αφήσαμε... Οπότε θα πή πάς το άγγιξε κι' άφησε τὰ δακτυλικά του αποτυπώματα. "Υστερα θα τὸ πιάσω μ' ένα μαντήλι καὶ θὰ τὴ χτυπήσω ἐκεῖ που πρέπει...

»Σαν φθάσαμε ὅμως στὴν ταράτσα, μείναμε κι' οἱ δύο κατάπληκτοι! Ὁ Μὰξ ὄχι μόνο εἶχε πιάσει τὸ στιλέτο, μὰ εἶχε ἀναποδογυρίσει τὰ ἔπιπλα καὶ εἶχε κυριολεκτικὰ ἀναστατώσει τὸ δωμάτιο. Ἰσως γιὰ νὰ δείξει στὴν Ἔλσα πὼς ἦταν συνεπὴς στὸ ραντεβού της.

»Τότε χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μιὰ φοβερὴ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου: Ἄν σκότωνα ἐγὼ τὸν Πῶλ, κι' ἐξαφάνιζα τὸ γράμμα καὶ τὰ γραμμάρια που εἶχε στὴς τσέπες του, τὶ θὰ γινόταν; Ὅλοι θὰ πίστευαν πὼς ὁ Μὰξ Μπῶρ κι' ἡ Ἔλσα εἶχαν ἰδιαιτέρως σχέσεις καὶ πὼς τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ μείνουν ἐλεύθεροι κι' ἀνευδόχλητοι. Κανένας δὲν με εἶχε δὴ μέσα στὸ σπῆτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πῶλ, καὶ κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ με ὑποψιαστῆ. Ὑστερα, θὰ ἔπαιρνα τὸ κλειδί τοῦ λουτροῦ που ὁ Ντούμαν εἶχε ἀφήσει στὸ τραπεζάκι τοῦ χῶλ, θὰ ἔδγαίνα ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ θὰ τὸ πετοῦσα στὴν Ἔλσα ἀπὸ τὸ μι-

κρὸ καγκλωλὸ παραθυράκι τῆς μικρῆς φυλακῆς της.

»Ἔτσι, καὶ σὲ μιὰ στιγμή που ὁ Πῶλ μου εἶχε γυρίσει τὴν πλάτη του καὶ κυττοῦσε τὸ ἀκατάστατο δωμάτιο, βγάζω ἀμέσως τὸ μαντήλι μου, ἀρπάζω μ' αὐτὸ τὴ λαβὴ τοῦ στιλέτου καὶ τὸ καρφώνω στὴ ράχη του. Τὰ παράκατω τὰ ξέρετε... Τέλος, κατέβηκα ἀθόρυβα κάτω στὴ βίλλα, ἀνοιζα σιγά - σιγά τὴν πόρτα πιάνοντας τὴν μὲ τὸ μαντήλι βγήκα ἔξω, τὴν ξανάκλεισα, ἔφυγα σὰ νὰ με κυνηγοῦσαν... Στὴν ταραχὴ μου ὅμως αὐτὴ ξέχασα νὰ πάρω τὸ κλειδί τοῦ λουτροῦ γιὰ νὰ τὸ πετάξω στὴν Ἔλσα. Ἔτσι ἔφυγα ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφήνοντας ἕνα πτώμα στὴν ταράτσα καὶ μιὰ «δολοφόνο» κλειδωμένη στὸ λουτρό!... Ὅταν τὸ θυμήθηκα, ἦταν πιά ἀργά γιὰ νὰ διορθώσω τὸ τραγικὸ λάθος μου. Κι' ὅμως ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατάφερε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ λουτρό. Ἀλλοιῶς θὰ με εἶχατε ὑποψιαστῆ καὶ συλλάβει ἀμέσως.

Καὶ προσθέτει μὲ δέος:

— Ἴσως νὰ τῆς ἀνοιξε τὸ φάντασμα! Τὸ φάντασμα τοῦ σκοτωμένου!

Ὁ Μπέρμαν ἀκουμπάει ἐπίσημα τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ μεσόκοπου ἀνθρώπου:

— Μπέν Χάιν! Ἐν ὄνοματι τοῦ Νόμου σὲ συλλαμβάνω ὡς δολοφόνο τοῦ συνεταίρου σου Πῶλ Ντούμαν! Ὁ «μακαρίτης» Μὰξ Μπῶρ εἶναι ἐλεύθερος!

Τηλεφώνημα
και τέλος

Τ ΑΥΤΟΧΡΟΝΑ σχεδόν κουδουνίζει το τηλέφωνο. Ο επιθεωρητής παρτάει το δολοφόνο και σηκώνει το ακουστικό. Μιά γυναικεία φωνή του λέει:

— Όμιλείται με Σικάγο, περαικαλώ...

Περιμένοντας ο Μπέρμιαν δείχνει με τὰ μάτια του στη δημοσιογράφο τη βοηθητική τηλεφωνική συσκευή που βρίσκεται στο γραφείο του:

— Από το Σικάγο, Τζίν. Ο διευθυντής της Αστυνομίας θα είναι... Θες να μωρίστηκε τίποτα για την έκταξη;

Η νέα σηκώνει το δεύτερο ακουστικό χωρίς να μιλήσει.

Με τις πρώτες λέξεις όμως που ακούνε κι' οι δυο, μένουν άμεσως ξερόι, σὰ να τους κτύπησε κεραυνός στο κεφάλι! "Ας παρακολουθήσουμε όμως κι' έμεις το τηλεφώνημα:

— Έσύ είσαι Κούκ; Έδώ Μάξ Μπάρ, ο συχωρεμένος και αείμνηστος! Χά, χά, χά! Το βράδυ θα βρίσκομαι στη Νέα Υόρκη. Είδοποίησε και τη Τζίν πώς θα φάμε μαζί για να γιορτάσουμε την ανάστασή μου! Θα σάς κάνω το τραπέζι στην «Πράσινη Γάτα»!

— Ζής, λοιπόν Μάξ;
— Ζώ και βασιλεύω, Μπέρμιαν.

— Και το αεροπορικό δυτύχημα;

— Σκηνοθετημένο! Κατέβασα το αεροπλάνο μου στη χαράδρα, τσάπασα και του

έβαλα φωτιά.

— Και το πτώμα σου;

— Κάηκε κι' αυτό μαζί.

— Τότε πώς ζής και βασιλεύεις;

— Το πτώμα δέν ήταν δικό μου, Κούκ. Ο νυχτοφύλακας του νεκροταφείου ήταν άνένδοτος. Χίλια δολάρια του έβαλα στην τσέπη για να τόν πείσω να μ' αφήσει να μπά μέσα και να διαλέξω ένα στα...μέτρα μου.

— Και το κόκκαλο από το μεσαίο δάχτυλο του άριστερου ποδαριού;

— Δύσκολο ήταν να το κόψω; Άφου ήξερα πώς ή Τζίν από αυτό θα κύτταζε ν' αναγνωρίση τὰ καμμένο «πτώμα» μου!

— Λαμπρά!, κάνει σατισμένος ο Μπέρμιαν. Μά δέν έννοώ γιατί έκανες τόν πεθάμένο.

— Για να μη με συλλάβης Κούκ.

— Και τώρα γιατί παρουν σιάζεσαι;

— Άφου είδα πώς έπιασες τόν πραγματικό δολοφόνο. Τώρα δέν είπες πώς «όμακαρό της Μάξ Μπάρ είναι έλεύθερος»;

Ο επιθεωρητής γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Πώς τὰ ξέρεις έσύ αυτά;

Ο ντέτεκτιβ γελάει:

— Χά, χά! Έμεις οι «μακαρίτες», Μπέρμιαν, όλα τὰ βλέπουμε κι' όλα τ' άκούμε! Καλή άντάμωσι λοιπόν το βράδυ στην «Πράσινη Γάτα».

Και κλείνει γελώντας το άκουστικό.

Ἡ Τζίν πετιέται ὀρθία ἀγκυκαλιάζει τὸν ἐπιβωρητῆ, τὸν φιλάει στὰ μάγουλα τρελλῆ ἀπὸ χαρᾶ, καὶ τὸν τραντάζει.
— Ζῆ, μπαίρ! Ζῆ καὶ βασιλεύει!

Δὲν προφθαίνου ὅμως νὰ συνέλθουν λιγάκι ὅταν ξάφνου ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα, μπαί νει στὸ γραφεῖο χαρούμενος καὶ κεφάτος ὁ ἀφόρητος καὶ πολυλογᾶς Μπούντ Ἀλάς.

— Χρυσέ μου, λέει στὸν ἐπιβωρητῆ. Μόλις ἐπεκοινώνησα μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ Μάξ! Βρίσκεται στὴν Κόλαισι, εἶναι καλὰ καὶ σᾶς στέλνει πολλοὺς χαιρετισμούς!

Ὁ ἐπιβωρητῆς γυρίζει στὴ δημοσιογράφου:

— Κρίμα Τζίν, πού δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Μάξ. Θὰ διασκέδαζε πολὺ μ' αὐτὸ τὸ βλάκα!

Ὁ Μπούντ Ἀλάς προθυμοποιεῖται:

— Τὸν Μάξ Μπῶρ; Θέλετε νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω ἀμέ-

σως; Ἐγὼ εἶμαι ὑπνωτιστής. Ἔτσι καὶ κουνήσω τὸ χέρι μου...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀρχίζει νὰ βγάξῃ ἀπὸ πάνω του τὰ μεταμφιεστικὰ ὑλικά πού σκεπάζουν τὸν ...Μάξ Μπῶρ! Τὸ τι ἐπακολουθεῖ δὲν περιγράφεται. Ἡ Τζίν δὲν κρατιέται ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκυκαλιὰ του, ἐνῶ ὁ Μπέρριμαν δὲν σταματᾷ νὰ μουρμουρίζει: «Λαμπρά!, Λαμπρά!»

Ὁ Μάξ Μπῶρ τοὺς ἐξηγεῖ πὼς ἐπαίξε τὸ παιχνίδι τοῦ φαντάσματος γιὰ νὰ πείσῃ τὸ δολοφόνου νὰ παραδοθῆ, πὼς ὁ ἴδιος ἔγραψε τὸ γράμμα στὸν Μπέρριμαν ἀπὸ τὸν ἄλλο Κόσμου, καὶ πὼς κατηγόρησε τὴν Ἑλσα γιὰ νὰ τὴν φυλακίσουν γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψῃ ἀπὸ τὸν Ἑβραῖου. Στὸ τέλος τοὺς ἐξήγησε πὼς τὸ τηλεφῶνημα τὸ ἔκανε ἀπὸ τὸ διπλανὸ γραφεῖο καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ Σικάγο!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΔΕΚΑ 13 ΤΡΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθ. 5—Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνθιμουδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφ:γγός 38. Προϊστάμενος τυπογράφος: Α. Χατζηρασσιλείου, Ταταρούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΔΡΑΣΙΣ — ΑΓΩΝΙΑ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τò θρυλικò πιά στήν 'Ελλάδα αστυνομικό περιοδικό:

ΔΕΚΑΤΡΙΑ

σάς παρουσιάζει τήν ἐρχόμενη Πέμπτη τήν πιò συναρπαστική περιπέτεια του ἑλληνοαμερικανου ντέτεκτιβ

ΜΑΞ ΜΠΩΡ

μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἔχει κυκλοφορήσει στήν 'Ελλάδα αστυνομικό τεύχος ὅπως τὸ ΔΕΚΑΤΡΙΑ καὶ περιπέτεια ὅπως:

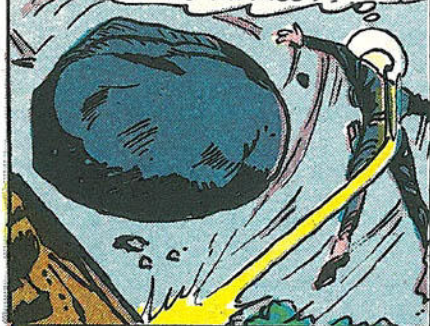
Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Τὴν Πέμπτη τὸ πρωὶ ὅλοι στὰ Περίπτερα.

ΑΝΘΡΩΠΕ, ΓΥΡΝΑ ΣΤΗ ΓΗ ΣΟΥ...

ΑΥ: Ο ΠΟΥ ΘΑ ΣΟΥ ΠΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΓΥΣΤΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΥ ΚΟΣΜΟ... ΚΑΙ ΘΑ
ΔΗ: ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΟ... ΛΟΙΠΟΝ
ΜΟΛΙΣ ΠΡΟΣΓΕΙΩΘΗΚΕ Ο ΖΟ-ΚΟΥΗ.

ΕΝΑΣ ΒΡΑΧΟΣ... ΚΑΤΕΠΑ-
ΝΟ ΜΟΥ! ΜΗΤΡΕ ΠΑΝΕΙΣ
ΓΗΙΝΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ
ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΗ... ΕΥΤΥΧΩΣ Η
ΑΤΟΜΙΚΗ ΠΗΛΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΜΟΥ ΜΕ ΓΛΥΤΩΣΕ.

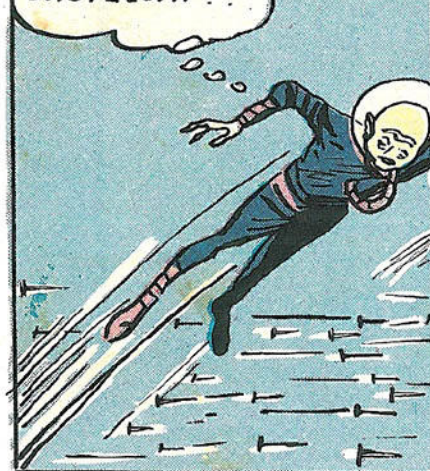

ΜΑ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΨΕ
ΟΤΑΝ ΕΠΕΛΕΙΡΗΞΕ ΝΑ ΜΗ ΣΕ
ΚΑΠΟΙΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ...

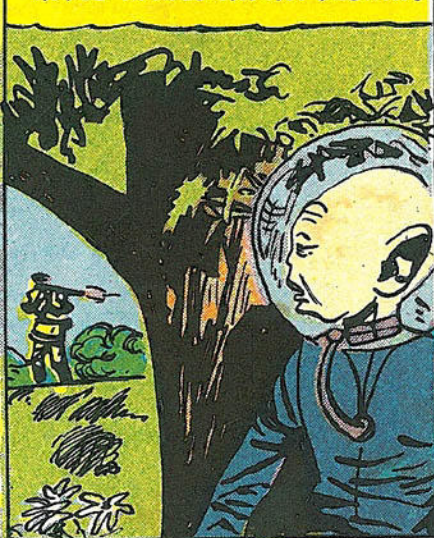
ΜΕΤΑΠΕ ΑΡΗ! ΓΙΑΡΕΜΙ-
ΖΕΤΑΙ ΣΑ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ
ΝΑ ΜΠΟ ΕΓΩ ΜΕΣΑ...
ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ ΠΡΟΛΑΒΑ.

Ω! ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΜΟΥ ΡΙΧΝΟΥΝ
ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ ΒΕΛΛΗ...
ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΕ
ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ...

ΞΑΦΝΙΚΑ ΒΛΕΠΕΙ ΕΝΑ ΓΗΙΝΟ...
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΚΡΥΦΤΕ ΝΑ
ΑΥΤΟΣ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΥΡΟΒΟΛΗ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...